

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής

Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Ούτε Συναίνεση - Ούτε Διάσπαση Σύμπραξη Τώρα Όλης της Αριστεράς ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ ΓΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ - ΦΤΩΧΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Απέρριψαν (και σωστά έκαναν) οι ηγέτες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ τις απαράδεχτες εκκλήσεις του δημαγωγού Παπανδρέου, για συναίνεση και συστράτευση. Και τις κατήγγειλαν ως υποκριτικές και δόλιες. Στιγματίζοντας συνάμα και τη συμμαχία με τα κόμματα της δεξιάς, τη Ν.Δ. και το ΛΑ.Ο.Σ.

Όμως η απόρριψη και η καταγγελία δεν φτάνει, δεν είναι

καθόλου αρκετή, δεν μπορεί να αλλάξει την κατάσταση. Ούτε και οι ξεχωριστές διασπαστικές αντιδράσεις (παραταξιακές απεργίες, συγκεντρώσεις και "συλλαλητήρια" των κομματικών οπαδών του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ) δεν μπόρεσαν και δεν θα μπορέσουν να ανατρέψουν τα ληστρικά αντεργατικά κι αντιλαϊκά μέτρα των ενωμένων δυνάμεων του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου.

Στη σελίδα 3

Σελίδα 5

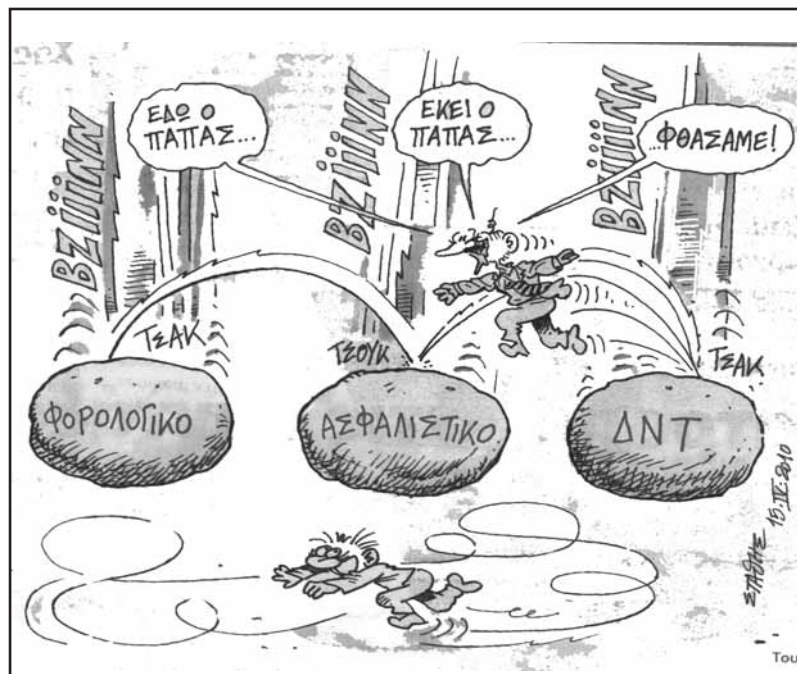
**Ληστρικά Μέτρα
εξαθλίωσης και φτώχειας**

Σελίδα 8

**ΕΚΤΑΚΤΟ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΟΥΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ**

**ΖΗΤΩ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ
ΜΕΡΑ ΑΣΥΜΦΙΛΙΩΤΗΣ
ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ
ΔΙΕΘΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ
ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ**

**Κυβέρνηση και Thyssen
Τεμαχίζουν και εκποιοούν
το Ναυπηγείο Σκαραμαγκά**

Στη σελίδα 19

**Ο ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ**

Στη σελίδα 2

Ο ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

Τελευταία, όλο και συχνότερα, σοβαρές αστικές εφημερίδες και περιοδικά, αναδημοσιεύουν άρθρα και συνεντεύξεις από ξένα έντυπα τα οποία αναφέρονται στον Κάρολο Μαρξ και στην εντυπωσιακή "επιστροφή" του, όπως λένε.

"Γιατί επιστρέφει ο Μαρξ" ήταν ο τίτλος σ' ένα απόσπασμα συνέντευξης με τον Ιταλό μελετητή Μαρτσέλο Μούστο, που δημοσιεύθηκε στο εβδομαδιαίο ένθετο ("Επτά") της Ελευθεροτυπίας στις 24.1.10.

Τι έχει λοιπόν συμβεί; Αναστήθηκε μήπως ο Κ. Μαρξ; Τα κατάφερε κι αυτός, όπως ο Χριστός, να βγει από τον τάφο και να επιστρέψει κοντά μας, ύστερα από 127 χρόνια που είναι πεθαμένος;

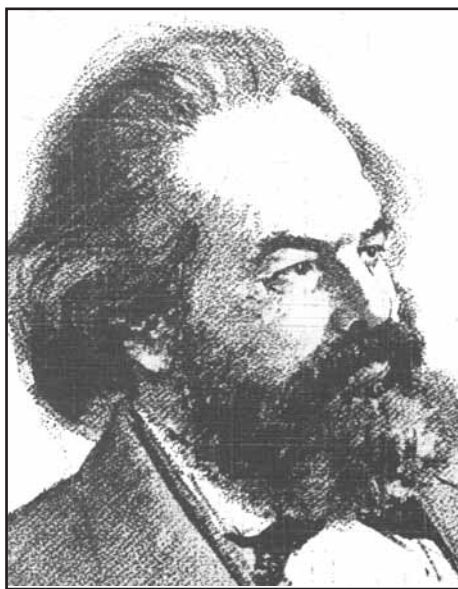
Ησυχάστε, τίποτε απ' αυτά δεν έγινε. Ύστερα από την "ανάστασή" του Χριστού άλλα θαύματα θειικά δεν αναφέρθηκαν και κανένας νεκρός δεν αναστήθηκε, όσο σπουδαίος κι αν ήταν, όταν ζούσε. Η ανάσταση βλέπετε ήταν αποκλειστικό προνόμιο του Ιησού. Αυτά τουλάχιστον ισχυρίζονται όσοι επιμένουν να πιστεύουν και να πλάθουν παραμύθια, για το νανούρισμα του κόσμου.

Αλλά τότε τι συνέβηκε; Και γιατί τα αστικά έντυπα και οι καπιταλιστικοί εκδοτικοί οίκοι βάλθηκαν να διαδίδουν ότι επέστρεψε ο Κ. Μαρξ; Από πού "επέστρεψε"; Πώς και γιατί;

Ας δούμε τι ακριβώς γράφουν.

Στη συνέντευξη που δημοσίευσε το "Επτά", ο μελετητής Μ. Μούστο απαντώντας στα ερωτήματα δημοσιογράφου, ανάμεσα σε άλλα λέει και τα εξής:

"... αντίθετα με τις προβλέψεις που τον είχαν ρίξει οριστικά στη λήθη τα τελευταία χρόνια, ο Μαρξ επέστρεψε, και στα ράφια των βιβλιοπωλείων ξαναβλέπουμε όλο και περισσότερο τα

κείμενά του σε ανατυπώσεις και επανεκδόσεις. Επιπλέον, μετά την κατάρρευση της Wall Street, ο Μαρξ επανεμφανίστηκε στις πρώτες σελίδες πολλών περιοδικών όλου του κόσμου και οι πιο σημαντικές εφημερίδες του αφιερώνουν πολλά άρθρα, συχνά πρωτοσέλιδα, στα οποία οι θεωρίες του ξανάρχισαν να χαρακτηρίζονται πάρα πολύ σημαντικές και προφητικές".

Κι όταν τον ρωτάνε: "πώς εξηγείται αυτό το νέο ενδιαφέρον";

Ο καθηγητής Μαρτσέλο Μούστο απαντάει:

"Αναμφίβολα αυτό πρέπει να αποδοθεί στο γεγονός ότι ο Μαρξ ξαναρχίζει να αντιμετωπίζεται άλλη μια φορά ως ο πιο έγκυρος στοχαστής για να κατανοήσουμε τον καπιταλισμό και να του ασκήσουμε κριτική..." ("Επτά", 24.1.10, σελ. 26)

Στην πραγματικότητα, επομένως, ο Κ. Μαρξ και το έργο του, δεν χρειάστηκε να επιστρέψουν, αφού ήταν πάντα εδώ, παρών, δεν έχασαν ποτέ την επικαιρότητά τους! Εκείνοι που προσπαθούσαν απεγνωσμένα να ρίξουν στη λήθη, να θάψουν για πάντα, τις θάνατες επαναστατικές ιδέες του μαρξισμού, ήταν οι τυφλοπόντικες της καπιταλιστικής προπαγάνδας. Και είναι αυτοί ακριβώς οι τυφλοπόντικες που για μια ακόμα φορά αναγκάζονται να καταφύγουν στα φώτα του Μαρξ, στις "πάρα πολύ σημαντικές και προφητικές θεωρίες του", μετά την κατάρρευση της Wall Steet και της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, που είχε προβλέψει ο Μαρξ, με το "Κεφάλαιο" του.

Με άλλα λόγια, δεν είναι ο Μαρξ που επιστρέφει. Αυτός ήταν και είναι πάντα εδώ, σ' ολόκληρη τη γη και ξέρει καλά τι λέει, για το μέλλον του καπιταλισμού και της ανθρωπότητας. Είναι όμως αντίθετα οι χρεοκοπημένοι απολογητές του παρακμασμένου καπιταλισμού που υποχρεώθηκαν να προστρέξουν στον Μαρξ και να ξαναανακαλύψουν τα έργα του, να τα επανεκδώσουν, να τα εμπορευτούν, βέβαια, και να τα μελετήσουν, επίσης, μήπως και βρουν την εξήγηση της χρεοκοπίας τους και τον τρόπο για ν' αντιμετωπίσουν τη θύε-

λα της κρίσης που τους δέρνει. Είναι δηλαδή το φάντασμα της επανάστασης και του κομμουνισμού που πλανιέται πάνω απ' τον πλανήτη κι έχει κάνει τους ιδεολογικούς φωστήρες του σάπιου καπιταλισμού να παραμιλάνε. Και να προσπαθούν επίσης να βάλουν το Μαρξ στην υπηρεσία τους, να τον αξιοποιήσουν και να τον κάνουν ακίνδυνο, αν γίνεται.

Ματαιοπονούν όμως. Γιατί ο Μαρξ με το θάνατο επαναστατικό έργο του κερδίζει καθημερινά νέους οπαδούς στις γραμμές του παγκόσμιου προλεταριάτου και της νεολαίας, καθώς ο καπιταλισμός ψυχορραγεί, διανύοντας την εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής και της θανάσιμης αγωνίας του.

Δεν είναι ο Μαρξ απλά και μόνο "ο πιο έγκυρος στοχαστής" όπως λέει ο Μαρτσέλο Μούστο. Μα είναι ο κορυφαίος επαναστάτης διανοητής, ο ηγέτης του παγκόσμιου επαναστατικού προλεταριάτου και της σοσιαλιστικής επανάστασης. Της επαναστατικής εργατικής θύελλας που εγκυμονεί η καπιταλιστική κρίση και θα σαρώσει τον σαπισμένο καπιταλισμό, για να επιβάλει τον σοσιαλισμό των εργατικών συμβουλίων, τον σοσιαλισμό

- κομμουνισμό της γνήσιας Εργατικής Δημοκρατίας, με την οποία όχι μόνο δεν είχε καμιά συγγένεια το σταλινικό γραφειοκρατικό έγκλημα του ρώσικου εθνικιστικού "σοσιαλισμού" αλλά ήταν ο στραγγαλιστής της και ο πλαστογράφος των ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού, του μπολσεβικισμού.

Ο Μαρξ της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, ο Μαρξ του παγκόσμιου σοσιαλισμού - κομμουνισμού, οδηγεί σταθερά τη σκέψη της επαναστατικής πρωτοπορίας και τον ταξικό αγώνα των μισθωτών σκλάβων της γης, για την ανατροπή του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος. Δεν είχε ποτέ εγκαταλείψει την πάλη του και ούτε είχε καμιά ευθύνη για τα σταλινικά γραφειοκρατικά εγκλήματα του λεγόμενου υπαρκτού "σοσιαλισμού" που μόνο σοσιαλισμός δεν ήταν! Γι' αυτό οι τυφλοπόντικες του καπιταλιστικού εμπορίου, που τον είχαν κηρύξει οριστικά ξεφλημένο, (ταυτίζοντάς τον με τους σταλινικούς παραχαράκτες) βρίσκονται τώρα στην ανάγκη να αναγνωρίζουν την δικαίωσή του και να επιχειρούν την αξιοποίηση του έργου του!

Αλλά η προλεταριακή πρωτοπορία, σε κάθε χώρα, κάνει τη δική της επαναστατική αξιοποίηση των φωτεινών ιδεών του.

Π.Δ.

Για να συνεχίσουμε και να δυναμώσουμε την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας εξαρτάται αποκλειστικά από το υστέρημα και την πολιτική στήριξη των αναγνωστών της. Δεν έχει άλλους πόρους οικονομικούς, ούτε βοήθεια από οποιοδήποτε εκδοτικό ή κομματικό επιχειρηματικό μηχανισμό. Ούτε και θέλει βέβαια νάχει τέτοιες εξαρτήσεις.

Για να συνεχίσουμε και να πυκνώσουμε την έκδοσή της, για να δυναμώσουμε τη φωνή της, πρέπει όλοι, όσοι συμφωνούμε με τις ιδέες της, να κάνουμε ό,τι μπορούμε περισσότερο, χωρίς άλλη αναβολή!!

Πρώτ' απ' όλα πρέπει να αυξήσουμε την κυκλοφορία της, να εντείνουμε τη διάδοσή της.

Να συγκροτήσουμε ομάδες διάδοσης, οργανωμένης πολιτικής και οικονομικής στήριξης.

Να συμμετέχουμε ενεργά στο γράψιμό της, στέλνοντας ταχτικά ανταποκρίσεις, πληροφορίες, σχόλια, κριτικές παρατηρήσεις, προτάσεις και άρθρα γνώμης.

Δεν είναι κανείς μας δημοσιογράφος. Είμαστε όμως αγωνιστές του εργατικού κινήματος, κοινωνικοί επαναστάτες και πρέπει να εκφράζουμε τις ιδέες μας με όλους τους τρόπους. Πρέπει λοιπόν, να γίνουμε και δημοσιογράφοι, βγαλμένοι ασφαλώς απ' το μεγάλο σχολείο της πάλης των τάξεων. Και με φωτεινό οδηγητή τον επαναστατικό μαρξισμό.

Για να νικήσει η προλεταριακή δημοκρατία και ο σοσιαλισμός, πρέπει να γίνει η Εργατική Δημοκρατία η γνήσια φωνή της εργατικής πρωτοπορίας κι ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Στην οργανωμένη ιδεολογική και οικονομική επίθεση του κεφαλαίου πρέπει να απαντήσουμε με την οργανωμένη απεικόνιση της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλεόμενων.

Δημιουργήστε παντού ομάδες διάδοσης, στηρίξτε με κάθε τρόπο την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης

Εργατικής Δημοκρατίας και

Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης:

Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και

ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όρο, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2130366490

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της

Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται

από την έκταση της ύλης.

Τεύχος Νο 5 - Απρίλης 2010

Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ ΑΠΑΙΤΕΙ ΤΗ ΣΥΜΠΡΑΞΗ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ ΓΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ - ΦΤΩΧΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Εκεί που μας χρώσταγαν, μας πήραν και το βόδι", θα αναφωνούσαν σίγουρα οι αγρότες προπάτορές μας, αν είχαν την "τύχη" να ζούνε σ' αυτούς εδώ τους χαλεπούς καιρούς της παρακμασμένης ιμπεριαλιστικής "δημοκρατίας", με κυβερνήτες τα ενεργούμενα των τραπεζών και των μονοπωλιακών ενώσεων του πλανήτη.

Δεν είναι μόνο τα ληστρικά αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα που συναποφάσισαν, (στο όνομα της "δημοκρατίας" και της λαϊκής βούλησης) οι πράσινοι "σοσιαλιστές" του ΠΑΣΟΚ, μαζί με όλους τους διακεκριμένους υπαλλήλους της Ευρωπαϊκής λυκοσυμμαχίας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (Δ.Ν.Τ.)!

Δεν είναι μόνο που κάθε μέρα μαγειρεύουν και σερβίρουν ολοένα και καινούργια μέτρα εναντίον των εργαζομένων, των συνταξιούχων και ολόκληρου του εκμεταλλεύμενου λαού!

Δεν είναι μόνο το συστηματικό στραγγάλισμα των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων!

Δεν είναι μόνο η σχεδιαζόμενη κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης!

Δεν είναι μόνο οι εξοντωτικοί άμεσοι και έμμεσοι φόροι πάνω στα εργατικά και τα λαϊκά εισοδήματα πείνας που επέβαλαν και μελετάνε να επιβάλουν.

Δεν είναι μόνο η καθήλωση και η μείωση των εργατικών μεροκάματων, των μισθών και των συντάξεων!

Δεν είναι μόνο η διατήρηση και το μέγλωμα του εργασιακού μεσαίωνα και της εργοδοτικής ασυδοσίας με την επέκταση της "ελαστικοποίησης" των ωρών δουλειάς.

Δεν είναι μόνο που εντείνουν μεθοδικά την επίθεση, την αστυνομοκρατία και τον ψυχολογικό πόλεμο εναντίον ολόκληρης της κοινωνίας!

Δεν είναι μόνο που καταδικάζουν στην ανεργία, την πείνα και τη δυστυχία, διαρκώς και περισσότερες χιλιάδες εργατο-υπαλλήλους και ιδιαίτερα νέους και νέες που μένουν στο περιθώριο της ζωής!

Δεν είναι μόνο που φορτώνουν τις κλεψιές, τις ρεμούλες και τις απάτες των εκμε-

ταλλευτών του εργατικού και του λαϊκού ιδρώτα, πάνω στις πλάτες των εκμεταλλευόμενων.

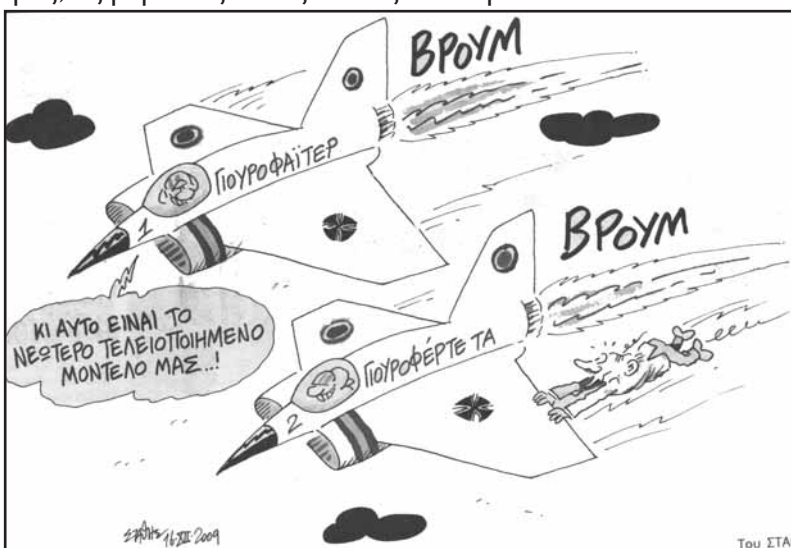
Δεν είναι μόνο που με τους νόμους της δήθεν "δίκαιης κατανομής των βαρών" αφήνουν άθιχτα τα φορολογικά προνόμια των ντόπιων και των ξένων μεγαλοκεφαλαιούχων.

Δεν είναι μόνο όλα αυτά τα αντιδραστικά, αντικοινωνικά, απάνθρωπα μέτρα, που πήραν και ετοιμάζονται να πάρουν, για ν' αυξήσουν κι άλλο τα κέρδη των τραπεζών και των μονοπωλίων, επιβάλλοντας στον εκμεταλλεύμενο λαό να πληρώσει τις συνέπειες της κρίσης του σαπισμένου καπιταλιστικού συστήματος.

Εκτός απ' όλες αυτές τις εξοργιστικές και καταστροφικές αποφάσεις που πήρε και σκέφτεται να πάρει η κοινωνικά μειοψηφική αυτή κυβέρνηση, συνεταιρικά με τους εκπροσώπους των ιμπεριαλιστικών ενώσεων της Ευρώπης και του κόσμου (Ε.Ε. και Δ.Ν.Τ.).

Είναι το ίδιο κι ακόμα πιο εξοργιστικό, το να προσπαθεί ο αρχηγός αυτής της αναί-

σχυκτης πολιτικής ομάδας του ΠΑΣΟΚ να μας πείσει ότι η ληστρική πολιτική που εφαρμόζει (ίδια και χειρότερη απ' την πολιτική της Ν.Δ.) εξυπηρετεί δήθεν τα συμφέροντα του εκμεταλλεύμενου λαού και της χώρας. Κι ας έλεγε τ' αντίθετα ο πρόεδρος της ιμπεριαλιστικής "Σοσιαλιστικής Διεθνούς" όταν βρίσκονταν στην αντιπολίτευση! Και προσπαθαγε να μεγαλώσει την εκλογική επιρροή του!

θε όριο και κάθε προηγούμενο, στην πολιτική ιστορία του τόπου! Η αναισχυντία και η προκλητικότητα του Παπανδρεϊσμού, υπερακόντισε τούτη τη φορά την αναισχυντία του Καραμανλισμού και όλης της δεξιάς!

* * *

Η εξοργιστική αυτή πολιτική συμπεριφορά των ψευτοσοσιαλιστών ηγετών αυτής της μειοψηφικής κυβέρνησης, δεν είναι δύσκολο να εξηγηθεί.

Από τη μια είναι οι πιεστικές ανάγκες και απαιτήσεις της καπιταλιστικής κρίσης και της παραπαίουσας εξουσίας, που δεν αφήνουν περιθώρια για κάποιες "φιλολαϊκές" παραπλανητικές χειρονομίες. Και υποχρεώνουν τους δημαγωγούς των δήθεν "σοσιαλιστικών" κομμάτων ν' αποκαλύπτουν το πραγματικό πρόσωπο του εντολοδόχου της αδηφάγου κεφαλαιοκρατίας. Αυτή είναι η γενεσιουργός αιτία της απογύμνωσής τους.

Ωστόσο, το θράσος και ο εξοργιστικός κυνισμός, η προκλητική διπροσωπία και η αναισχυντία του Παπανδρεϊκού ψευτοσοσιαλισμού και του μειοψηφικού κυβερνητικού θιάσου, οφείλουν περισσότερο την εξήγησή τους στην ανεκδιήγητη εικόνα που παρουσιάζει το κίνημα της αριστεράς και μαζί το κομματιασμένο, συγχυσμένο και αποδυναμωμένο εργατικό κίνημα της χώρας.

Είναι αυτή η θλιβερή κατάσταση της διάσπασης, της ασυνεννοησίας, του καιροσκοπισμού και της ατολμίας, των δυνάμεων της πολιτικής και της κοινωνικής αριστεράς, των δυνάμεων του εργατικού μας κινήματος, που άφησε ελεύθερο το πεδίο στην καπιταλιστική ληστρική επίθεση, στην συστηματική αφαίρεση των εργατικών κατακτήσεων, στα 36 χρόνια της "μεταπολίτευσης".

Από εδώ πηγάζει το εξοργιστικό θράσος, ο κυνισμός και η αναισχυντία του Παπανδρεϊκού ψευτοσοσιαλισμού, που μαζί με τους σοσιαλ(η)στές και τους νεοφιλελεύθερους του Δ.Ν.Τ. και της Ε.Ε. αποφάσισαν να μας καταδικάσουν στην πείνα, για να μας "σώσουν" και να μας κάνουν αξιόπιστους!!

Και βέβαια, η μειοψηφική αυτή κυβέρνηση της ληστρικής κεφαλαιοκρατικής επίθεσης χρωστάει την ίδια την ύπαρξή της στην άρνηση των ηγετών και των κομμάτων της αριστεράς να συμμαχήσουν ενάντια στην επίθεση με την οργάνωση της μαζικής εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης.

Απέρριψαν οι ηγέτες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ τις απαράδεκτες εκκλήσεις

του δημαγωγού Παπανδρέου, για συναίνεση και συστράτευση. Και τις κατήγγειλαν ως υποκριτικές και δόλιες. Στιγματίζοντας συνάμα και τη συμμαχία με τα κόμματα της δεξιάς, τη Ν.Δ. και το ΛΑ.Ο.Σ.

Όμως η απόρριψη και η καταγγελία δεν φτάνει, δεν είναι καθόλου αρκετή, δεν μπορεί να αλλάξει την κατάσταση.

Ούτε και οι ξεχωριστές διασπα-

στικές αντιδράσεις (παρα-

ταξιακές απεργίες,

συγκεντρώ-

σεις και

"συλλα-

λητήρια"

των κομ-

ματικών ο-

παδών του

ΚΚΕ και του

ΠΑΜΕ) δεν

μόρεσαν και

δεν θα μπορέ-

σουν να ανα-

τρέψουν τα λη-

στρικά αντεργα-

τικά κι αντιλαϊκά

μέτρα των ενωμένων δυνάμεων του

ντόπιου και του ξένου ιμπεριαλιστικού

κεφαλαίου.

Η απόρριψη και αποκάλυψη των δόλιων και προκλητικών συναινετικών προτάσεων της μειοψηφικής ψευτοσοσιαλιστικής κυ-

βέρνησης του Δ.Ν.Τ., επιβάλει τη σύμπραξη, δηλαδή τη μαχητική συστράτευση όλων των δυνάμεων της πολιτικής και κοινωνικής αριστεράς, ενάντια σ' αυτή την ψευδολόγα κυβέρνηση της ανεργίας και της πείνας.

Που μας οδηγεί πιο βαθιά στο λάκκο της καπιταλιστικής κρίσης!

Με τα παραμύθια της "πράσινης ανάπτυξης"!

Άμεσα τώρα τα κόμματα και ολόκληρη η αριστερά, πρέπει να συμμαχή-

σουν και να παλέψουν

για το Ενιαίο Εργατικό Μέ-

τωπο και για την μαζική

εργατο-λαϊκή ταξική αντε-

πίθεση, με προοπτική και στόχο την

ανατροπή της κυβέρνησης του Δ.Ν.Τ. και την εγκαθίδρυση κυβέρνησης εργα-

τών και φτωχών αγροτών, στηριζόμενης στο ανασυνταγμένο εργατικό και

λαϊκό κίνημα της χώρας. Σ' αυτό το κίνημα με την ιστορία των μεγάλων ταξι-

κών αγώνων που δεν βρήκε ως τώρα την αντάξια ηγεσία του.

Τι λέγαμε πριν από τις εκλογές

Στις παραμονές των πρόωρων βουλευτικών εκλογών στις 4 Οκτώβρη, η προκήρυξη της κίνησής μας έλεγε:

"Καμιά εργατική ψήφο στα κόμματα της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας. Είναι συνυπεύθυνα για την καταλήστευσή μας και για την κρίση.

Με τις πρόωρες εκλογές οι καπιταλιστές και τα κόμματά τους θέλουν να φορτώσουν την κρίση τους στις πλάτες μας... ΔΙΝΟΥΜΕ ΨΗΦΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΣΤΟ ΚΚΕ και καλούμε τους αγωνιστές του να αντισταθούν στην καιροσκοπική και την διασπαστική πολιτική της ηγεσίας του, με τις γνωστές καταστροφικές συνέπειές της."

και στο προεκλογικό φύλλο της εφημερίδας μας γράφαμε:

Οι δυο μνηστήρες της κυβερνητικής εξουσίας,(ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) με τον γνωστό δημαγωγικό και ανενδοίαστο τρόπο τους, αγωνίζονται απεγνωσμένα και τούτη τη φορά, να μας πείσουν, ότι θα βγάλουν δήθεν την οικονομία και τη χώρα από την κρίση.

Στην πραγματικότητα όμως αυτό που επιδιώκουν και θέλουν κι οι δυο τους να κάνουν (καθένας με τη μεθοδό του) είναι να φορτώσουν στις δικές μας πλάτες, πάνω στη ράχη του εκμεταλλευόμενου λαού, όλα τα σπασμένα της αθεράπευτης κρίσης του εκμεταλλευτικού κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Όπως ακριβώς το απαιτούν οι ανάγκες της επιβίωσής του και οι ιμπεριαλιστές συνέταιροι.

(Στην κρίση και την επίθεση του κεφαλαίου η μόνη απάντηση είναι η μαζική ταξική αντεπίθεση... Σελίδα 2)

Πιστεύουμε ότι τα γεγονότα απέδειξαν και αποδείχνουν κάθε μέρα πως δεν κάναμε κάποιο λάθος με όσα υποστηρίξαμε. Αντίθετα, το σύνολο των εξελίξεων, επιβεβαιώνουν επίμονα το πόσο αναγκαίο είναι το Ενιαίο Εργατικό μέτωπο και η κοινή δράση όλης της Αριστεράς για την οργάνωση της μαζικής εργατικής αντεπίθεσης.

Ληστρικά Μέτρα εξαθλίωσης και φτώχειας

Από την πρώτη μέρα που ανέλαβαν την κυβέρνηση, η ηγεσία και ο μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ, πέταξαν τα "φιλολαϊκά" προσωπεία, που άτσαλα, προεκλογικά, φορούσαν και, σε πλήρη ευθυγράμμιση με τις χρόνιες α-

παιτήσεις του διευθυντηρίου της "Ευρωπαϊκής Ένωσης", μεθοδικά προώθησαν την λήψη των γνωστών σκληρών αντεργατικών αντιστασιακών μέτρων που κατακρεουργούν τις μισθολογικές και κοινωνικές εργατικές κατακτή-

σεις και πετσοκόβουν το βιοτικό επίπεδο των εκμεταλλευομένων.

Η σημερινή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, πιστή στο δρόμο που χάραξαν όλες οι προηγούμενες της κυβερνητικής πασοκικής εικασαετίας, αλλά και της "Νέας Δημοκρατίας" που ακολούθησαν, βάλθηκε να τις ξεπεράσει όλες στην εξυπηρέτηση των αναγκών και των συμφερόντων του αποσυντιθέμενου καπιταλιστικού καθεστώτος.

Μέσα από μια αλλοπρόσαλλη και ζαλισμένη πολιτική, με ολόψυχη, όμως, αφοσίωση στις "αγορές" και τα συμφέροντα της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας, οι "σοσιαλ(η)στές" κυβερνήτες του ΠΑΣΟΚ, εξαπέλυσαν την σκληρότερη και πιο λυσσαλέα αντεργατική επίθεση των τελευταίων 40 χρόνων.

Έχοντας εξασφαλισμένη την συναίνεση όλων των καθεστωτικών πολιτικών και οικονομικών δυνάμεων, επιχειρούν, με ληστρικά μέτρα, να ελαφρύνουν τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης από τους καπιταλιστές και να τα μεταφέρουν εξολοκλήρου στις πλάτες της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων. Με δραστική μείωση των εργατικών και υπαλληλικών αποδοχών και ριζικό περιορισμό των κοινωνικών παροχών αφαιρούν τεράστιο όγκο δεκάδων δισεκατομμυρίων από το πενιχρό βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και τα μεταφέρουν στα θησαυροφυλάκια των ξένων και ντόπιων τραπεζών, των επιχειρήσεων, των χρηματιστηρίων, των κερδοσκόπων, των εμπόρων όπλων και όλων των κεφαλαιοκρατών.

Στην ουσία, η κυβέρνηση και η-

γεσία του ΠΑΣΟΚ, ευθυγραμμίζεται με τις βασικές αντεργατικές αντικοινωνικές πολιτικές που απαιτεί και επιβάλλει η λειτουργία του αποσυντιθέμενου και παρακμασμένου καπιταλισμού, σε διεθνές και εθνικό επίπεδο.

Το ιστορικά ξεπερασμένο εκμεταλλευτικό σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας, που δεν μπορεί πλέον να αναπτύξει παραπέρα τις παραγωγικές δυνάμεις και επιβάλλει στην κοινωνία και την οικονομία μιαν οργάνωση που εξυπηρετεί αποκλειστικά και μόνο τα προνόμια και τα πλούτη της μικρής μειοψηφίας εκμεταλλευτών, σε βάρος της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας, δεν μπορεί να λειτουργήσει και να εξασφαλίσει τα απαραίτητα επίπεδα κερδών που χρειάζονται οι κεφαλαιοκράτες παρά μόνο με την μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, με την μείωση των μισθών και ημερομισθίων, με τον περιορισμό των κοινωνικών παροχών, με την κερδοσκοπία και γενικά με την αφαιμάξη των εκμεταλλευομένων.

Είναι γι' αυτό ακριβώς που, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο, κάθε κυβέρνηση που αναλαμβάνει να διαχειριστεί και να κυβερνήσει το καπιταλιστικό καθεστώς, ανεξάρτητα αν αυτοαποκαλείται "προοδευτική" ή όχι, ανεξάρτητα αν δηλώνει "αντινεοφιλελεύθερη", "φιλολαϊκή" ή ακόμα και "σοσιαλιστική", καταλήγει, να υλοποιεί τις "νεοφιλελεύθερες", ή όπως αλλιώς κι αν ονομάζονται, αντεργατικές ληστρικές πολιτικές που δόθηκαν καταδίκαια.

Χ.Σ.

Στοχεύοντας, κατ' αρχή, στην κατά 20% μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, η πασοκική κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου, πετσοκόψε κατά 30% τα επιδόματα Χριστουγέννων Πάσχα και αδείας και κατά 12% τα άλλα επιδόματα των εργαζομένων στο δημόσιο και τις ΔΕΚΟ. Μείωσε κατά 7% τις αποδοχές των υπαλλήλων των ΝΠΙΔ που εξαρτώνται από το Δημόσιο. Πάγωσε όλες τις συντάξεις του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Αύξησε τους συντελεστές του ΦΠΑ. Αύξησε τους φόρους στην βενζίνη και το πετρέλαιο κίνησης (που από την αρχή του χρόνου αυξήθηκαν συνολικά κατά 35%), των τσιγάρων και των ποτών (κατά 20%) και των τιμολογίων της ΔΕΗ. . Επέβαλλε περικοπές 200 εκατομ. ευρώ στα προγράμματα του υπουργείου Παιδείας και 5% ή 500 εκατομ. ευρώ στο Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων. Ανέστειλε τις προσλήψεις στο δημόσιο τομέα για το 2010 και περιόρισε την αναλογία συνταξιοδοτήσεων και προσλήψεων στο 5:1. Ταυτόχρονα προείδεσε μειώσεις στις συντάξεις (αρχίζοντας από τα Ταμεία ΟΑΠ-ΔΕΗ και ΤΑΠ_ΟΤΕ μέσω της κατά 10% μείωσης της κρατικής χρηματοδότησης ου χορηγείται σ' αυτά)

Και αυτά δεν ήταν παρά μόνο η αρχή. Αμέσως μετά την ψήφισή τους, άρχισε η προετοιμασία για νέα "αναγκαία" μέτρα, προς χάρη της "ανταγωνιστικότητας" και της κερδοφορίας των επιχειρήσεων.

Βάζοντας στο "χορό" και το ΔΝΤ, ξεκίνησαν την επέκταση των μισθολογικών περιορισμών στον ιδιωτικό τομέα, με την απονέκρωση και κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, την πλήρη "ελαστικοποίηση" των εργασιακών σχέσεων (διάβαζε κατάργηση εργατικών δικαιωμάτων), την απελευθέρωση των περιορισμών των απολύσεων (κατάργηση των αποζημιώσεων κλπ), με την κατάλυση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, τον περιορισμό του ύψους των συντάξεων, την αύξηση των χρονικών ορίων και την επιμήκυνση της "εργασιακής ζωής" κλπ, κλπ.

Και, όσο τους αφήνουμε, έπεται συνέχεια...

Τα σκληρά αντεργατικά μέτρα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ δεν αποσκοπούν στην αντιμετώπιση της κρίσης. Ούτε και στοχεύουν να αντιμετωπίσουν τα δημοσιονομικά ελλείμματα ή τα δημόσια χρέη χάριν των οποίων αποφασίστηκαν. Να μαζέψουν πλούτο για λογαριασμό των ξένων και ντόπιων τραπεζών και μεγαλοεπιχειρήσεων θέλουν και μόνο. "Δεν είναι μόνο οι νομπελίστες οικονομολόγοι που το διακηρύσσουν", λέει ο εκδότης της "Ελευθεροτυπίας" Θ. Τεγόπουλος. "Είναι στοιχειώδης οικονομική λογική, ότι σε περίοδο ύφεσης, όταν ιδίως δεν έχεις τη δυνατότητα υποτίμησης και καθορισμού των επιτοκίων, η περικοπή των δαπανών, η περιστολή της ζήτησης, η αύξηση των φόρων, ιδίως των έμμεσων, φέρνουν τα αντίθετα αποτελέσματα." ("Ελευθεροτυπία" 14/3/10, σελ. 2). Και συμπληρώνει ο Κ. Βεργόπουλος "Τα πρόσφατα μέτρα δεν σκοπεύουν την τόνωση της οικονομίας αλλά τον εφησυχασμό των κερδοσκόπων" ("Οικονομία" σελ 6).

Γιατροσόφια χωρίς διέξοδο

Πολλοί αστοί οικονομολόγοι και πολιτικοί, κε-
ύνσιανών "επεκτατικών" αντιλή-
ψεων, πανικοβλημένοι από το
βάθος και την έκταση της διε-
θνούς οικονομικής κρίσης του
συστήματος, εμφανίζονται κρι-
τικοί απέναντι στις συνέπειές
της και προωθούν την αντίληψη
ότι οι αιτίες που την προκα-
λούν είναι οι "νεοφιλελεύθε-
ρες" "περιοριστικές" πολιτικές
των κυβερνήσεων και η άρνησή
τους να "ελέγξουν" την "άφρο-
νη" κερδοσκοπική συμπεριφο-
ρά των τραπεζών. Αντίληψη
που αναπαράγεται σε διάφορες
παραλλαγές από κάθε είδους
ρεφορμιστές, οπορτουμιστές
αριστερούς, "νεοαριστερούς"
και ακροαριστερούς.

Όμως, η "κριτική" αυτή αντί-
ληψη, που εμφανίζεται ως "ρι-
ζοσπαστική" και "φιλολαϊκή",
δίνει "άφεση αμαρτιών" στο ί-
διο το καπιταλιστικό σύστημα,
και περιορίζει το "πρόβλημα"
στις "κακές πολιτικές" των κυ-
βερνήσεων ή στην "απληστία"
κάποιων κεφαλαιοκρατών. Εξα-
φανίζει, έτσι, την ανάγκη της α-
νατροπής αυτού του ξεπερα-
σμένου εκμεταλλευτικού συ-
στήματος και της αναδιοργάνω-
σης της κοινωνίας πάνω σε σο-
σιαλιστικές βάσεις και δομές.
Γι' αυτούς, αρκεί να αλλάξουν

"πολιτική" οι κυβερνήτες του
καθεστώτος, και με μια "επε-
κτατική" δημοσιονομική οικο-
νομική δραστηριότητα, το κα-
πιταλιστικό σύστημα θα λει-
τουργούσε κανονικά, ξεπερνώ-
ντας την κρίση του.

Αλλά ακόμα κι αν, με κάποιο
μαγικό τρόπο, κατάφερναν κάτι
τέτοιο, (πράγμα φυσικά αδύνα-
το εξαιτίας της δομικής φύσης
της κρίσης και του παρακμια-
κού χαρακτήρα του ίδιου του ι-
μπεριαλιστικού καπιταλισμού),
η συνέχιση της καπιταλιστικής
λειτουργίας με εξασφάλιση με-
γαλύτερης κερδοφορίας, με
την εντατικότερη εκμετάλλευ-
ση της εργατικής τάξης και της
κοινωνίας, πολύ γρήγορα θα ο-
δηγούσε σε νέα πιο βαθιά κρί-
ση, πιο καταστροφική από την
προηγούμενη.

Τα "επεκτατικά" "δημοσιονο-
μικά" "φορολογικά" και άλλα
γιατροσόφια, που δεν θίγουν
τις δομές του εκμεταλλευτικού
συστήματος, απ' όποια κυβέρ-
νηση κι αν εφαρμόζονται, αφή-
νουν άθιχτες τις αιτίες της κρί-
σης της εκμετάλλευσης και της
αποσύνθεσης. Το αποδεικνύει
ολόκληρη η πορεία του διε-
θνούς καπιταλισμού, ιδιαίτερα
από το 1900 και μετά. Και
επιβεβαιώνει πλήρως την μαρξι-
στική ανάλυση.

Η διεθνή "σταυροφορία" κατά της κερδοσκοπίας, που με υπερηφάνεια και κομπασμό ο Γ. Παπανδρέου και τα φερέφωνα του διατυμπάνιζαν ως "διεθνή επιτυχία", από την πρώτη στιγμή ήταν φανερό ότι αποτελούσε μια ακόμα φανφάρα εντυπωσιασμού χωρίς κανένα πρακτικό περιεχόμενο. Είναι χαρακτηριστικό ότι, δύο μόλις ημέρες μετά την συνάντηση Παπανδρέου - Ομπάμα, όπου "ανακοινώθηκαν και "συζητήθηκαν" τα μεγαλεπήβολα αυτά πολεμικά σχέδια κατά της διεθνούς κερδοσκοπίας, ο αμερικανός υπουργός Οικονομικών Τ. Γκάιτνερ, με επιστολή που έστειλε προς τον ευρωπαϊκό επίτροπο Εσωτερικών Υποθέσεων Μ. Μπαρνιέ, έκανε πεντακάθαρο ότι "οι ΗΠΑ και η Βρετανία αντιτίθενται στη λήψη κάθε είδους μέτρων εναντίον των κερδοσκόπων αλλά και στους ελέγχους για τα ασφάλιστρα υψηλού ρίσκου"!! ("Ελευθεροτυπία" 14/3/10 σελ. 8).

Προσχήματα και Αδιέξοδα

Το δημοσιονομικό μπάχα-
λο και τα άδεια κρατικά
ταμεία του ελληνικού καπιταλι-
σμού, που οι προηγούμενες
κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και
της "Νέας Δημοκρατίας" προ-
κάλεσαν, με την ασταμάτητη
κρατική δανειοληψία και επιχο-
ρήγηση υπέρ καπιταλιστικής
κερδοφορίας, αποτέλεσαν την
βασική δικαιολογία στην τωρινή
κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να
προχωρήσει στην λήψη των
γνωστών ληστρικών αντεργατι-
κών μέτρων.

Στην πραγματικότητα, όμως, η
αντεργατική πολιτική που έχει
βάλει σε εφαρμογή η κυβέρνη-
ση του Γ. Παπανδρέου, υλο-
ποιεί μακροχρόνιες επιδιώξεις
του ελληνικού και ευρωπαϊκού
κεφαλαίου σε βάρος των κατα-
κτήσεων του εργατικού κινήμα-
τος και του βιοτικού επιπέδου
όλων των εργαζομένων. Μέσα
από μια αλλοπρόσαλλη και α-
ντιφατική πορεία, καθοριζόμε-
νη από τον καταϊγισμό των αυ-
ξανόμενων spreads και το μα-
στίγιο της διεθνούς κεφαλαιο-
κρατικής κερδοσκοπίας, κάτω
από το βάρος των απαιτήσεων
του διευθυντηρίου του ευρω-
παϊκού κεφαλαίου και εν μέσω
μιας βαθιάς και εκρηκτικά εκ-
δηλούμενης κρίσης του διε-
θνούς καπιταλισμού, η πολιτική
της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ
μένει σταθερά προσηλωμένη
στην εξυπηρέτηση των συμφε-
ρόντων της ελληνικής κεφα-
λαιοκρατίας, εξυπηρετώντας
ταυτόχρονα, υπάκουα, τις προ-
σταγές των διεθνών ιμπεριαλι-
στικών οικονομικών και πολιτι-
κών μηχανισμών της "ΕΕ", του
ΔΝΤ, κλπ.

Τα "έκτακτα" μέτρα που πήρε
κι αυτά που σχεδιάζει ακόμα,
παρ' όλο που παίρνονται στο ό-
νομα "καταπολέμησης" των ελ-
λειμμάτων και των χρεών, απο-
σκοπούν στην συγκέντρωση
και την εξασφάλιση των κερ-
δών των διεθνών τραπεζών που
χορηγούν δάνεια στο ελληνικό
κράτος. Είναι χαρακτηριστικό
ότι το 65% των ποσών που θα
συγκεντρωθούν στα κρατικά

ταμεία από τα ληστρικά μέτρα
της κυβέρνησης, εξαφανίστηκε
για τόκους του δανείου των 5
δισ ευρώ που λήφθηκε τον
Μάρτη. Τα υπόλοιπα θα εξαφα-
νιστούν με το επόμενο, χωρίς
να φτάνουν, προαναγγέλλοντας
καινούρια αντιλαϊκά εισπρακτι-
κά μέτρα.

Τα μέτρα αυτά όχι μόνο δεν
θα μειώσουν τα ελλείμματα και
τα χρέη αλλά θα συμβάλουν α-
ποφασιστικά στην διόγκωσή
τους. Μειώνοντας τα διαθέσιμα
εισοδήματα προς κατανάλωση
των εργαζομένων κατά 20%, ε-
ντείνει την κρίση του ελληνικού
καπιταλισμού, επιταχύνει την
πορεία προς βαθιά ύφεση που
υπολογίζεται γύρω στο 4%, πε-
ριορίζει τα προσδοκώμενα φο-
ρολογικά έσοδα του κράτους,
αυξάνει τα ελλείμματά του, τις
δανειακές του ανάγκες και τα
δημόσια χρέη.

Οι συνέπειες της ληστρικής
πολιτικής της κυβέρνησης, ανα-
πόφευκτα, θα είναι μεγαλύτερη
ανεργία (ήδη ξεπερνάει επίση-
μα το 15%), αυξανόμενη ακρί-
βεια, επεκτεινόμενη φτώχεια
και εξαθλίωση (έχει ήδη ξεπε-
ράσει το 20% το επίσημο πο-
σοστό φτώχειας) για την συ-
ντριπτική πλειοψηφία του πλη-
θυσμού της χώρας.

Χ.Σ.

Τι μπορεί να γίνει

..οι εργαζόμενοι πρέπει να αντισταθούν στην απειλή της εξαθλίωσης, υπερασπίζοντας τις κατακτήσεις τους και επιβάλλοντας την διεύρυνση των δικαιωμάτων τους, ενάντια στις συνέπειες της κρίσης του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος που οι υπηρέτες του προσπαθούν να μας φορτώνουν.

Αντίθετα από τα αντιλαϊκά μέτρα που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, σε συνεργασία με τον ΣΕΒ, τους μεγαλεμπόρους και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς της ΕΕ προσπαθούν να μας επιβάλλουν, οι εργαζόμενοι, συσπειρωμένοι στα συνδικαλιστικά τους όργανα και με βάση το Ενιαίο Ταξικό τους Μέτωπο Πάλης πρέπει να διεκδικήσουμε:

- **Να μην πληρωθεί ούτε ένα ευρώ για το δημόσιο χρέος** προς τους διεθνείς χρηματοδοτικούς κερδοσκοπικούς μηχανισμούς που έχουν εισπράξει κάθε δάνειο που έχουν δώσει πολλαπλά μέσα από τα χρόνια υψηλά επιτόκια.

- **Να μην δοθεί πια ούτε ένα ευρώ για πολεμικούς εξοπλισμούς** και για κατασταλτικούς μηχανισμούς

- **Να επιστραφούν άμεσα στα κρατικά ταμεία τα 28 δισεκατομμύρια** που δόθηκαν στις τράπεζες

- **Να εθνικοποιηθούν άμεσα και με επιβολή εργατικού ελέγχου όλες οι τράπεζες και το χρηματοπιστωτικό σύστημα**, λόγω του καθοριστικού ρόλου που έχουν στην οικονομική και κοινωνική οργάνωση και λειτουργία. Να υπάρχει μία και μοναδική Κεντρική Κρατική Τράπεζα για τον χειρισμό της οικονομίας με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες.

- **Εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο όλων των μεγάλων παραγωγικών μονάδων** και κάθε επιχείρησης που κλείνει ή αρνείται να λειτουργήσει.

- **Καμιά απόλυση κανενός εργαζόμενου. Δημόσια παραγωγικά έργα** για να απασχοληθούν όλοι οι άνεργοι. **Άμεση μείωση της εβδομαδιαίας εργασίας στις 35 ώρες και καθιέρωση κινητής κλίμακας ωρών εργασίας** χωρίς καμιά μείωση των αμοιβών ώστε να μοιράζεται η μειωμένη απασχόληση που προκαλείται από την καπιταλιστική κρίση σε όλους τους εργαζόμενους.

- **Αυτόματη αναπροσαρμογή των μισθών και ημερομισθίων** ώστε να αντιμετωπίζεται η φτώχεια που προκαλεί η συνεχής αύξηση των τιμών. Προσδιορισμός του τιμαριθμού από εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, με βάση τις πραγματικές ανάγκες και κατανάλωση μιας εργατικής οικογένειας.

- **Σχέδιο παραγωγής των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων** με βάση την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών.

- **Άμεση αποχώρηση από την ιμπεριαλιστική Ε.Ε.** που μόνο δεινά για τους λαούς αντιπροσωπεύει. Πάλη μαζί με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα των ευρωπαϊκών χωρών για μια **Ενιαία Εργατική Σοσιαλιστική Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία..**

(Από το Τεύχος 57 της "Εργατικής Δημοκρατίας" σ. 2)

Η "ΔΙΚΑΙΗ ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ" ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Μαζί με τα λεγόμενα δημοκρατικά αστικά κόμματα, οι ηγέτες της "ρεαλιστικής" και "ανανεωτικής" αριστεράς (σοσιαλδημοκρατικής ή σταλινικής προέλευσης) αδιάκοπα αναμασάνε και ευαγγελίζονται την "δίκαιη κατανομή ή αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου".

Καθώς εντείνεται η ληστρική καπιταλιστική επίθεση εναντίον των εργαζόμενων και όλων των εκμεταλλεόμενων, σ' ολόκληρο τον κόσμο. Κι ενώ θεριεύει διαρκώς η ανεργία, η φτώχεια και η δυστυχία, στις καθυστερημένες και στις αναπτυγμένες, επίσης, χώρες. Οι ηγέτες της αριστερής "ανανέωσης" του γερασμένου και αποσυντιθέμενου καπιταλισμού, δεν παύουν να ονειρεύονται και να υπόσχονται πως θα κατορθώσουν, κάποτε, να μοιράσουν δίκαια τον κοινωνικό πλούτο, δίχως να καταργήσουν το εκμεταλλευτικό σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, που στηρίζεται στην ανισότητα, την αδικία, την εκμετάλλευση, τη βία της εξουσίας, την κερδοσκοπία, κλπ κλπ.

Και βέβαια, οι πολύπειροι αυτοί αριστεροί ηγέτες δεν αγνοούν ότι οι διακηρύξεις και υποσχέσεις περί δικαιοσύνης και δίκαιης κατανομής του κοινωνικού πλούτου, ήταν πάντοτε θεμελιακές επαγγελίες του αστικού πολιτικού κόσμου, σ' ολόκληρο τον πλανήτη, από τον καιρό που επικράτησε το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας πάνω στα κοινωνικά μέσα της παραγωγής. Επαγγελίες που όχι μόνο δεν εμπόδισαν, αλλά αντίθετα (μαζί με τα ανάλογα κηρύγματα των παπάδων) διευκόλυναν αποφασιστικά το έργο της εξαπάτησης των εκμεταλλεόμενων και της συγκέντρωσης του κοινωνικού πλούτου, στα χέρια διαρκώς και λιγότερων εκμεταλλεωτών.

Είναι άλλωστε πασίγνωστο ότι στο όνομα της δικαιοσύνης και της δίκαιης κατανομής του πλούτου, η ανθρωπότητα οδηγήθηκε σε δύο φρικαλέους παγκόσμιους και αμέτρητους τοπικούς ληστρικούς πολέμους.

Έτσι, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουν ως τώρα δημοσιευτεί (και με κάθε επιφύλαξη για την ειλικρίνειά τους) καθένας μας ασφαλώς γνωρίζει (και ιδιαίτερα οι ηγέτες της φρόνιμης αριστεράς) πόσο εντυπωσιακά άλματα έχει κάνει η "δίκαιη κατανομή του πλούτου" σε κάθε χώρα και σε ολόκληρο τον πλανήτη. Με βάση τα πασίγνωστα αυτά στοιχεία, γνωστός γάλλος δημοσιογράφος γράφει τα εξής:

"Οι 225 μεγαλύτερες περιουσίες του κόσμου αντιστοιχούν σε ένα συνολικό ποσό που ξεπερνά τα 1.000 δισεκατομμύρια ευρώ, δηλαδή το αντίστοιχο ετήσιο εισόδημα του 47% των πιο φτωχών ανθρώπων του πλανήτη (2,5 δισεκατομμύρια άτομα). Πλέον, μεμονωμένα άτομα είναι πλουσιότερα από τα κράτη". (Ιγνάσιο Ραμονέ, "Το Απόλυτο Κραχ", σελ. 130).

Χωρίς καμιά αμφιβολία τα κηρύγματα της

"δίκαιης κατανομής του πλούτου" έχουν σημειώσει καταπληκτική πρόοδο! Ξεπερνώντας ίσως κι αυτόν τον Κ. Μαρξ που υποστήριζε ότι αναπότρεπτα το κεφαλαιοκρατικό σύστημα συγκεντρώνει τον πλούτο σε ολοένα και λιγότερα χέρια! Και καταδικάζει την παμπηφία των ανθρώπων στην πείνα και στην αθλιότητα.

Ο ίδιος δημοσιογράφος που αναφέραμε, στην ίδια μπροσουρά σημειώνει επίσης ότι: **"η μισή ανθρωπότητα μοιράζεται λιγότερο από το 1% του παγκόσμιου πλούτου"**. (σελ. 17).

Ακριβώς έτσι! Η μισή ανθρωπότητα μοιράζεται λιγότερο από το ένα στα εκατό του παγκόσμιου πλούτου! Και στην άλλη μισή ανθρωπότητα 225 κηφήνες κεφαλαιοκράτες διαθέτουν τον πλούτο που αντιστοιχεί στο ετήσιο εισόδημα του 47% των πιο φτωχών ανθρώπων!

Αυτή και μόνο αυτή μπορεί να είναι η "δίκαιη κατανομή του πλούτου" κάτω από το καπιταλιστικό σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, ό,τι κι αν ευαγγελίζονται οι διάφοροι Μακάμπα Γκάντι και οι παπάδες όλου του κόσμου.

Τέτοιο και μόνο τέτοιο μπορεί να είναι το έργο και το αποτέλεσμα ενός εκμεταλλευτικού κοινωνικού συστήματος που στηρίζεται στην εκμετάλλευση και στην καταπίεση των πολλών από τους ελάχιστους. Ακριβώς όπως έχει αποδειχτεί από τους δασκάλους του μαρξισμού, πριν από ενάμισι περίπου αιώνες!

Γεγονός που σημαίνει σίγουρα ότι η κολοσιαία ανισότητα που διαρκώς μεγαλώνει, δεν είναι έργο του νεοφιλελεύθερου οικονομικού μοντέλου, όπως πιστεύει ο Ιγ. Ραμονέ και οι άλλοι οπαδοί του Κέινς. Η ανισότητα και η συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια ελάχιστων κεφαλαιοκρατών κηφήνων είναι προϊόν του καπιταλιστικού συστήματος, πηγάζει από την ίδια την εκμεταλλευτική του φύση και τη λειτουργία του.

Με άλλα λόγια κάθε κουβέντα και κάθε υπόσχεση για τον περιορισμό και την εξάλειψη της ανισότητας με την δίκαιη κατανομή του πλούτου μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, είναι πάντα και είναι σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, μια αδιαμφισβήτητη απάτη, ένα ολοφάνερο καπιταλιστικό παραμύθι.

Δίκαιη κατανομή του πλούτου και καπιταλισμός είναι ασυμβίβαστα. Δίχως την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, χωρίς την επαναστατική ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας και την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση ολόκληρης της κοινωνίας, κανενός είδους δίκαιη κατανομή ή αναδιανομή, του κοινωνικού πλούτου, δεν μπορεί να υπάρξει ποτέ και πουθενά. Οι αγωνιστές της αριστεράς και του εργατικού κινήματος πρέπει να το βάλουν αυτό καλά στο κεφάλι τους.

Δ. Γιώτης

ΕΚΤΑΚΤΟ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΟΥΣΗ ΤΗΣ ΛΗΣΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΤΟ Π.Α.ΜΕ. ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Η ληστρική αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου, της κυβέρνησής του και των άλλων δυο αστικών κομμάτων (Ν.Δ. και ΛΑ.Ο.Σ.) όχι μόνο συνεχίζεται αλλά θα ενταθεί ακόμα περισσότερο.

Οι παραταξιακές απεργίες, οι ξεχωριστές συγκεντρώσεις και τα διασπαστικά συλλαλητήρια, δεν μπόρεσαν (όπως ήταν βέβαιο) κι ούτε μπορούν να αποκρούσουν και να ματαιώσουν τη λυσσασμένη αυτή επίθεση, που στοχεύει στην ισοπέδωση των εργατικών και των λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Και τελικά αποβλέπει στην πλήρη εκμηδένιση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι φανερό και αναμφισβήτητο ότι τη συντονισμένη και καλά μονταρισμένη αυτή κεφαλαιοκρατική επίθεση, μόνο με την οργανωμένη, μαζική, ενιαία ταξική αντεπίθεση θα μπορέσει να την ανατρέψει το εργατικό και το λαϊκό κίνημα.

Στην οργανωμένη αυτή επίθεση πρέπει να αντιταχθεί άμεσα οργανωμένη αντεπίθεση των εργατών και όλων των εκμεταλλεζόμενων, που υποχρεώνονται να πληρώνουν τα σπασμένα της καπιταλιστικής κρίσης, αυξάνοντας τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών. Η θέση αυτή και πρόταση του Π.Α.ΜΕ. και του ΚΚΕ, για μαζική αντεπίθεση είναι ασφαλώς παραπάνω από σωστή. Αυτή έπρεπε να είναι η θέση και πρόταση της Γ.Σ.Ε.Ε., της ΑΔΕΔΥ και ολόκλη-

ρου του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Όμως, δυστυχώς, η ηγεσία του Π.Α.ΜΕ. κάνει το μέγα λάθος να ελπίζει και να επιδιώκει να βάλει κάτω από τη δική της σημαία και τη δική της πολιτική γραμμή όλες τις άλλες τάσεις του εργατικού συνδικαλισμού. Με αποτέλεσμα να ακυρώνει στην πράξη τη σωστή πρότασή της για μαζική αντεπίθεση. Καταλήγοντας έτσι στη σεχταριστική διασπαστική πρακτική των παραταξιακών απεργιών και ξεχωριστών συγκεντρώσεων και συλλαλητηρίων.

Χρόνια ολόκληρα (δεκαετία και πλέον) η ηγεσία του Π.Α.ΜΕ. επιμένει σ' αυτή τη στείρα σεχταριστική πρακτική, παρ' όλο που τα γεγονότα αποδείχνουν ότι δεν κατορθώνει να επηρεάσει και να κινητοποιήσει παρά μόνο εκείνα τα εργατο-υπαλληλικά στρώματα που παραδοσιακά ψηφίζουν ή συμπαθούν το ΚΚΕ!

Οπότε το σωστό σύνθημα και η πρόταση της αντεπίθεσης, πέφτουν στο κενό και χάνουν κάθε πρακτική αξία. Δεδομένου ότι είναι αδύνατο να υπάρξει μαζική εργατική αντεπίθεση (ούτε καν αντίσταση) μονάχα με τις περιορισμένες δυνάμεις που επηρεάζει το ΚΚΕ στην εργατική τάξη και στους υπαλλήλους.

Κι έτσι, με διασπασμένο το εργατικό ταξικό μέτωπο, οι παραταξιακές και άμαζες κινητοποιήσεις (απεργίες και συγκεντρώσεις) καταλήγουν στο αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα: καλλιεργούν το αίσθημα της αδυναμίας κι απογοητεύουν όχι μόνο τις ανοργάνωτες προλεταριακές μάζες, αλλά και οργανωμένα στρώματα. Και δίνουν τη δυνατότητα στο ενωμένο μέτωπο των κεφαλαιοκρατών να αγνοεί τις διασπασμένες, ανοργάνωτες και άμαζες εργατικές αντιδράσεις και να προωθεί διαρκώς και βήμα το βήμα, όλο και σκληρότερα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Στρώ-

νοντας συνάμα το δρόμο για την πλήρη απαξίωση και ακρήστευση των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Η ηγεσία του Π.Α.ΜΕ. πρέπει επιτέλους να απαλλαγεί από τις ολέθριες σεχταριστικές αυταπάτες της. Τα γεγονότα μιλάνε καθαρά. Η τακτική της διάσπασης εξυπηρετεί φανερά τις δυνάμεις του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου. Ένας ψυχραιμος απολογισμός, χωρίς παρωπίδες, θα αποκαλύψει αυτή την οδυνηρή αλήθεια. Το Π.Α.ΜΕ. δεν κατορθώνει να πλησιάσει και να επηρεάσει τη μάζα των εργατών εξαιτίας της σεχταριστικής, διασπαστικής, τελεσιγραφικής, πολιτικής

και τακτικής του.

Με τελεσιγραφικές εκκλήσεις ("ξεσηκωθείτε", "γυρίστε τους την πλάτη" κλπ) και με καταλήψεις κτιρίων για εντυπωσιασμό, έχει αποδειχτεί ότι δεν κινητοποιούνται οι εργατικές μάζες, δεν ξεσηκώνονται, δεν μαζικοποιούνται τα εργατικά συνδικάτα και δεν ανασυντάσσεται το συνδικαλιστικό κίνημα. Αλλά ενισχύονται τα αντιδραστικά σχέδια της κεφαλαιοκρατίας.

Είναι καιρός, είναι ανάγκη επιτακτική, η ηγεσία του Π.Α.ΜΕ. να αναλογιστεί τις ευθύνες της, να δει να αναγνωρίσει ανοιχτά, τα σοβαρά λάθη της και να τα διορθώσει, χωρίς δισταγμούς.

**ΖΗΤΩ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ
ΜΕΡΑ ΑΣΥΜΦΙΛΙΩΤΗΣ
ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ
ΔΙΕΘΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ
ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ**

Το τραγούδι της Πρωτομαγιάς

*Πρωτομαγιά! Νέα ζωή!
Όπως η φύση όλη γιορτάζει
Έτσι και η Ίδέα, η τρανή
όλο τον κόσμο αγκαλιάζει
Πιο ψηλά απ' τους αστούς
πάνω από σύνορα και νόμους
περνώντας τους ωκεανούς
φωτίζει ο ήλιος τους δύο κόσμους.*

*Όλου του κόσμου οι δουλευτές
στον ίδιο τον σκοπό ενωμένοι
δεν θα χωρίσουμε ποτέ
θάμαστε πάντα αδελφωμένοι.
Ο βούλγαρος με τον Ρωμίο
κι ο Χριστιανός με τον Εβραίο
όλοι μαζί στο ιδανικό
της αδελφότητας τ' ωραίο.*

*Η αδικία κι η κλεψιά
σε μαύρη κόλαση μας κλείνουν
κι αν αρρωστάμε στη δουλειά
ούτε μια ψίχα δεν μας δίνουν.
Πέρασαν οι παλιοί καιροί
είναι μακριά τα χρόνια εκείνα
ώρα ο εργάτης προχωρεί
δεν σκύβει πια μπροστά στην πείνα.*

*Σαν αδελφοί με μια καρδιά
πάντα ενωμένοι στον σκοπό μας
πάντα στον πόθο μας μπροστά
εκεί που λάμπει τ' όνειρό μας.
Οι κλέφτες κάτω της δουλειάς
που απ' τον ιδρώτα μας γλεντάνε
τα πάντα ανήκουνε σε μας
και γρήγορα δικά μας θάνα.*

Το παγκόσμιο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα, έχει πλούσια ιστορία, γεμάτη από διδάγματα. Αντίθετα από τους στείρους σεχταριστές, οι εργατικές παρατάξεις των κομμουνιστών, κάτω από την ηγεσία του Λένιν, επίμονα εφαρμόζαν την πολιτική και την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, απευθύνοντας σταθερά προτάσεις κοινής ταξικής πάλης σε όλες τις τάξεις του εργατικού κινήματος. Δεν μιλούσαν αόριστα περί ταξικής ενότητας. Εφαρμόζαν στην πράξη, με συνέπεια, την κομμουνιστική πολιτική της ταξικής ενότητας στη δράση.

Απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου, στη δεκαετία του '20, οι ηγέτες της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς και της Κομμουνιστικής 3ης Διεθνούς, καλούσαν συνεχώς τους κομμουνιστές εργάτες όλου του κόσμου να πρωτοστατούν στον αγώνα για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο όλων των εργατών, με βάση τα προβλήματα και ανεξάρτητα από πολιτικές απόψεις.

Μπροστά στην τωρινή άγρια επίθεση που έχει εξαπολύσει το παρακμασμένο καπιταλιστικό σύστημα σ' ολόκληρο τον πλανήτη, ρίχνοντας την κρίση του στις πλάτες της εργατικής τάξης και του λαού, οι κομμουνιστές αγωνιστές και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που διευθύνονται από οπαδούς του κομμουνισμού, δεν έχουν άλλη καλύτερη επιλογή από την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης, για να πολεμήσουν ενάντια στους συνδικαλιστές πράκτορες των αστικών κομμάτων, τους εργατοπατέρες της ταξικής συμφι-

λίωσης κι ενάντια στη διάσπαση και την αποδυνάμωση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Χωρίς ποτέ να υποστέλλουν τη σημαία τους, οι κομμουνιστές εργάτες πρέπει να πρωτοστατούν πάντα για την ταξική ενότητα και τη μαζικοποίηση των εργατικών συνδικάτων κατά κλάδο παραγωγής, προβάλλοντας αδιάκοπα την πρόταση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου για την υπεράσπιση αλλά και για την διεύρυνση, των εργατικών κατακτήσεων, στην προοπτική της κατάργησης της μισθωτής σκλαβιάς.

Απ' αυτή τη λενινική αφετηρία ξεκινώντας, οι ηγέτες του Π.Α.ΜΕ., εγκαταλείποντας την ως τώρα ολέθρια σεχταριστική πολιτική τους, οφείλουν να πάρουν την πρωτοβουλία και να προτείνουν τη σύγκλιση, έκτακτου Πανεργατικού Συνεδρίου για την απόκρουση της επίθεσης του κεφαλαίου. Και την ανασύνταξη του κινήματος της εργατικής τάξης.

Πιο συγκεκριμένα το Π.Α.ΜΕ., ακολουθώντας την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, πρέπει να οργανώσει καμπάνια για την επείγουσα ανάγκη της μαζικής εργατικής αντεπίθεσης, προτείνοντας σε όλες τις εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις και σε όλες τις παρατάξεις, να **συγκαλέσουν ανοιχτές δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις των εργαζομένων, των ανέργων και των συνταξιούχων**. Οι οποίες αφού συζητήσουν ελεύθερα όλες τις απόψεις, θα εκλέξουν αναλογικά αντιπροσώπους για το Έκτακτο Πανεργατικό Συνέδριο, της εργατικής αντεπίθεσης.

Το ενιαιομετωπικό αυτό δημοκρατικό Συνέδριο, εξασφαλίζοντας την απόλυτη ελευθερία έκφρασης όλων των απόψεων, θα έχει τη δυνατότητα να εκφράσει την πραγματική σκέψη και τη θέληση της εργατικής τάξης, όλης της χώρας. Και με βάση τα συγκεκριμένα προβλήματα που γεννάει η κρίση και η επίθεση του καπιταλισμού, θα επεξεργαστεί το αναγκαίο σχέδιο μαζικής ενιαιομετωπικής εργατικής Αντεπίθεσης. **Για να πληρώσουν την κρίση οι καπιταλιστές.**

Αν το Π.Α.ΜΕ. αποφάσιζε να πάρει αυτή την ενιαιομετωπική πρωτοβουλία, σίγουρα θα έφερνε σε πάρα πολύ δύσκολη θέση τις διάφορες εργατοκαπηλικές κλίκες, που υποκριτικά κόπτονται δήθεν για την ενότητα, και θα μπορούσε έτσι να γίνει πόλος έλξης για όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος, που τώρα αποφεύγουν το Π.Α.ΜΕ., εξαιτίας της διασπαστικής σεχταριστικής πολιτικής της ηγεσίας του. Και θα δημιουργούσε έτσι τους όρους για την αναζωογόνηση, την ενότητα δράσης και την ταξική ανασυγκρότηση ολόκληρου του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Αφετηριακή προϋπόθεση για το Ενιαίο Μέτωπο των εργατών, φτωχών αγροτών και όλων των εκμεταλλευόμενων ενάντια στο σαπισμένο καπιταλισμό, για την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.

Μα για να μπορέσει να αναλάβει αυτόν τον αναγεννητικό ρόλο μιας πραγματικής κομμουνιστικής παράταξης το Π.Α.ΜΕ. Για να γίνει ο αξιόπιστος σηματοφόρος της εργατικής ταξικής ενότητας, πρέπει πριν απ' όλα να αναγνωρίσει ότι δεν είναι μόνο οι οργανώσεις οι δικές τους (αυτές που ανήκουν στο Π.Α.ΜΕ.) ταξικά συνδικάτα, όπως λέει. Όλες οι εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, που εκπροσωπούν πραγματικά κάποιο αριθμό εργαζομένων, είναι ταξικά συνδικάτα, ανεξάρτητα απ' την πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία τους. Λόγου χάρη η Γ.Σ.Ε.Ε. είναι το κορυφαίο εργατικό συνδικάτο, είναι η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας, παρ' όλο που η πλειοψηφία της ηγεσίας της ανήκει σε αστικά κόμματα!

Όσο η ηγεσία του Π.Α.ΜΕ. θα κάνει αυτό το θεμελιακό λάθος, διαχωρίζοντας τα εργατικά συνδικάτα σε ταξικά και μη ταξικά, θα είναι οργανικά ανίκανη, να αντιληφθεί ότι η σεχταριστική διασπαστική πολιτική της είναι η κύρια αιτία για την αποδυνάμωση και την καθήλωση ολόκληρου του εργατικού κινήματος. Γεγονός που επιτρέπει στην κεφαλαιοκρατία και στις κυβερνήσεις της να συνεχίζουν και να εντείνουν διαρκώς τη ληστρική επίθεσή τους.

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

Του Ναζίμ Χικμέτ

Ανοίχουμε πόρτες
κλείνουμε πόρτες
περνούμε πόρτες
και στο τέρμα
του μοναδικού
ταξιδιού μας
ούτε πολιτεία
μήτε λιμάνι.
Το τραίνο εκτροχιάζεται
ναυαγεί το καράβι
το αεροπλάνο πέφτει.
Μονάχα
ένα επισκεπτήριο
καραχμένο
πάνω στον πάγο.
Αν είχα
δικαίωμα εκλογής
να ξαναρχίσω
ή όχι
τούτο το ταξίδι
θα το ξαναρχίζα.

Λένινγκραντ, 1958

"Ο σοσιαλισμός και η εθνική απομόνωση είναι εγγενώς αλληλοαποκλειόμενα"

Λεόν Τρότσκι

Όπως και ο Λένιν έτσι και ο Τρότσκι, υπεράσπιζε πάντα και με την ίδια σταθερότητα τις θεμελιακές προγραμματικές θέσεις του επαναστατικού μαρξισμού. Στα πλαίσια της 3ης (σοσιαλδημοκρατικής) Διεθνούς πάλεψαν και οι δυο τους με την ίδια αδιαλλαξία ενάντια στις διάφορες αναθεωρητικές του μαρξισμού θεωρίες κι αντιλήψεις. Και ιδιαίτερα ενάντια στις αντιδραστικές ουτοπικές απόψεις του εθνικού σοσιαλισμού, τις αντιεπιστημονικές θεωρίες των σοσιαλπατριωτών αντιπάλων του μαρξιστικού επιστημονικού σοσιαλισμού.

Κι είταν ακριβώς μέσα απ' αυτή την πάλη των δυο αυτών συναρχηγών της ρώσικης σοσιαλιστικής επανάστασης, που διαμορφώθηκε το πρόγραμμα του μπολσεβικισμού, το διαρκοεπαναστατικό πρόγραμμα της παγκόσμιας προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης κι έγινε το θεμέλιο της 3ης (Κομμουνιστικής) Διεθνούς, όπως επίσης και της ΕΣΣΔ. Όμως, η σοσιαλπατριωτική ιδεολογική αντίδραση ξαναβρήκε έδαφος και σήκωσε και πάλι κεφάλι, μετά τη συντριβή της γερμανικής προλεταριακής επανάστασης (1918-23) και ύστερα από τον θάνατο του Λένιν (1924). Είταν ακριβώς τότε που μέσα στο απομονωμένο εργατικό κράτος, την ΕΣΣΔ, η σταλινική γραφειοκρατική συντήρηση άρχισε να καλλιεργεί την ουτοπία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια μονάχα χώρα. Όπου το φθινόπωρο του 1926 ανακήρυξε την αντιδραστική αυτή θεωρία του εθνικού σοσιαλισμού σαν θεμελιακή αντίληψη του λενινικού μπολσεβικισμού!!! Έλαχε έτσι στον Λ. Τρότσκι το ιστορικό χρέος να υπερασπίσει ως την τελευταία ώρα της ζωής του τις αληθινές ιδέες του Λένιν και του μπολσεβικισμού, τις διαρκοεπαναστατικές ιδέες του μαρξισμού. Τις μόνες επιστημονικές ιδέες και αρχές που μας εξασφαλίζουν την δυνατότητα να εξηγήσουμε και να κατανοήσουμε τις βαθύτερες κοινωνικές αιτίες που οδήγησαν στον γραφειοκρατικό εκφυλισμό και τελικά στην ήττα το πρώτο εργατικό σοβιετικό κράτος, την αθάνατη ΕΣΣΔ.

Π.Δ.

Γράμμα από την Πρίγκηπο

(Λ. Τρότσκι - Οκτώβρης του 1932)

Η απομονωμένη ακόμα Οκτωβριανή Επανάσταση συμπληρώνει τον 15^ο χρόνο της. Αυτό το απλό γεγονός, από μόνο του μαρτυρά σε ολόκληρο τον κόσμο τη γιγάντια δύναμη που είναι έμφυτη στο μοναδικό εργατικό κράτος. Κανείς από εμάς, ούτε ο πιο αισιόδοξος, δεν είχε προβλέψει τέτοια ανθεκτική ζωτικότητα. Αλλά η αισιοδοξία για ένα απομονωμένο εργατικό κράτος, δεν μπορεί να συνδυάζεται με την απαισιοδοξία σχετικά με την διεθνή επανάσταση.

Οι ηγέτες και οι μάζες έβλεπαν την Οκτωβριανή επανάσταση σαν το πρώτο βήμα της παγκόσμιας επανάστασης. Το 1917 η ιδέα της οικοδόμησης του Σοσιαλισμού σε μία απομονωμένη Ρωσία δεν είχε καν σχηματιστεί, αναπτύχθηκε ή υποστηρικθεί από κανέναν. Τα επόμενα χρόνια επίσης, η οικονομική ανοικοδόμηση αντιμετωπιζόταν από το σύνολο του κόμματος χωρίς εξαίρεση, σαν τη διαδικασία της οικοδόμησης των υλικών θεμελίων της προλεταριακής δικτατορίας: σαν εξασφάλιση της οικονομικής συμμαχίας ("Σμίτσκα") ανάμεσα στην πόλη και την ύπαιθρο και τέλος, σαν εφοδιασμός της μελλοντικής σοσιαλιστικής κοινωνίας με σημεία υποστήριξης, καθώς αυτή μπορούσε να χτιστεί μόνο σε μια διεθνή βάση.

Το μονοπάτι της παγκόσμιας επανάστασης έχει αποδειχτεί αμέτρητα μακρύτερο και δαιδαλώδες, απ' όσο φανταζόμαστε και περιμέναμε πριν από 15 χρόνια. Στις εξωτερικές δυσκολίες (από τις οποίες ο ιστορικός ρόλος του ρεφορμισμού αποδείχτηκε η σημαντικότερη), ήρθαν να προστεθούν οι εσωτερικές: πάνω από όλες

η πολιτική - λανθασμένη εκ θεμελίων και μοιραία ως προς τις συνέπειές της - των ανάξιων διαδόχων της ηγεσίας του Οκτώβρη. Η γραφειοκρατία του πρώτου εργατικού κράτους, ασυνείδητα, αλλά όχι λιγότερο αποφασιστικά, υπονομεύει τον ερχομό στη ζωή ενός δεύτερου εργατικού κράτους. Ο γραφειοκρατικός "γόρδιος δεσμός" πρέπει να λυθεί ή να κοπεί, για να απελευθερωθεί η δυναμική της παγκόσμιας επανάστασης.

Παρ' όλο που οι ακριβείς ημερομηνίες της ιστορικής εξέλιξης δεν τέθηκαν μέσα στην περίμετρο των προοπτικών μας, είχαμε εκτιμήσει επακριβώς τις θεμελιώδεις κινητήριες δυνάμεις και τους εσωτερικούς της νόμους. Αυτό εφαρμόζεται απόλυτα και στο πρόβλημα της οικονομικής ανάπτυξης της Σοβιετικής Ρωσίας. Οι σύγχρονες παραγωγικές δυνάμεις δε μπορούν να "κλειδωθούν" μέσα σε εθνικά σύνορα, ούτε με διατάγματα, ούτε με ξόρκια. Η Εθνική Αυτάρκεια είναι ένα ιδανικό του Χίτλερ, όχι όμως και του Μαρξ, ούτε του Λένιν. Ο Σοσιαλισμός και η εθνική απομόνωση είναι εγγενώς αλληλοαποκλειόμενα. Σήμερα, όσο και 15 χρόνια πριν, το πρόγραμμα μιας "σοσιαλιστικής κοινωνίας μέσα σε μία χώρα" είναι και ουτοπικό και αντιδραστικό.

Οι οικονομικές επιτυχίες της Σοβιετικής Ένωσης είναι πολύ σπουδαίες. Όμως ακριβώς σε αυτή την 15η επέτειο, οι ανταγωνισμοί και οι δυσκολίες έχουν φτάσει σε μια επικίνδυνη οξύτητα. Η άνιση ανάπτυξη, η καθυστέρηση, οι δυσαναλογίες, η μη εκπλήρωση των πλάνων, φανερώνουν πρώτα και κύρια την ακόλουθη αλή-

θεια: λάθος ηγεσία. Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Μας προειδοποιούν ότι η οικοδόμηση μιας αρμονικής κοινωνίας είναι δυνατή μόνο σαν μια αδιάκοπη σειρά πειραμάτων κατά τη διάρκεια δεκαετιών: και όχι αλλιώς, παρά μόνο σε μια διεθνή βάση. Τα τεχνικά και πολιτισμικά εμπόδια, το χάσμα ανάμεσα στην πόλη και την ύπαιθρο, οι εισαγόμενες και εξαγόμενες δυσκολίες - όλα μαρτυρούν το γεγονός ότι η Οκτωβριανή επανάσταση απαιτεί τη συνέχισή της διεθνώς. Ο Διεθνισμός δεν είναι ένα τελετουργικό έθιμο, είναι μια υπόθεση ζωής και θανάτου.

Δεν θα λείψουν οι επετειακές ομιλίες και τα άρθρα. Τα περισσότερα από αυτά θα προέλθουν από αυτούς που τον Οκτώβρη του 1917 ήταν ανυποχώρητοι αντίπαλοι της προλεταριακής επανάστασης. Από αυτούς τους κυρίους, εμείς, οι Μπολσεβίκοι-Λενινιστές θα χαρακτηρίσουμε "αντεπαναστάτες". Δεν είναι η πρώτη φορά που η Ιστορία επέτρεψε στον εαυτό της τέτοιου είδους αστεία και δεν της θυμώνουμε γι' αυτό. Για όλα τα παρόμοια, έστω με σύγχυση και αργοπορία, έκανε τουλάχιστον τη δουλειά της.

Και εμείς θα κάνουμε τη δική μας!

(Το άρθρο αυτό του Λ. Τρότσκι είναι δημοσιευμένο στη μπροσούρα: ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟ, 1927-1940, έκδοση ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ, σελ. 85-87)

ΚΕΙΜΕΝΑ για τον ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟ 1927-1940

Γραμμένα από τον ΛΕΟΝ ΤΡΟΤΣΚΙ

Για την υπεράσπιση των αληθινών μαρξιστικών ιδεών της Οκτωβριανής Επανάστασης και του Λένιν, ενάντια στη σταλινική πλαστογραφηση.

Κυκλοφορούν σε μπροσούρα, από τις εκδόσεις **ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ**.

Έδρα: Τσαμαδού 33, Εξάρχεια, Αθήνα

Τηλ. 210.8829736 - 6937247393

Ζητήστε τα και από το γραφείο της

Εργατικής Δημοκρατίας

ΟΙ ΔΥΟ ΑΚΡΟΑΡΙΣΤΕΡΕΣ ΟΚΔΕ, ΤΟ Κ.Δ.Κ.Ε. ΚΑΙ Η ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΗ Ο.Κ.Δ.Ε. ΤΟΥ 1935

Α
ν
α
ρ
α
φ
ή
ρ
ε
ς

Μερικοί αναγνώστες μας, ενδιαφέρθηκαν να μάθουν περισσότερα για την ΟΚΔΕ-Σπάρτακος του 1967-68 και ρωτάνε αν η σημερινή ΟΚΔΕ-Σπάρτακος και η ΟΚΔΕ-Εργατική Πάλη είναι η συνέχεια εκείνης της ΟΚΔΕ που έδρασε για ενάμισι χρόνο εναντίον της στρατιωτικής δικτατορίας των συνταγματαρχών, με βάση την παράδοση της λενινικής ΟΚΔΕ του 1935.

Έχουμε ήδη γράψει ότι σκοπεύουμε να δώσουμε κάθε πληροφορία σχετικά με την ομάδα των τεταρτοδιεθνιστών επαναστατών που, από τις πρώτες σχεδόν μέρες του δικτατορικού καθεστώτος της 21 Απρίλη 1967, έδρασαν εναντίον του με τον ιστορικό τίτλο ΟΚΔΕ-Σπάρτακος.

Κομμάτι της Κ.Ε.Δ.

Κι όπως έχουμε αναφέρει σε προηγούμενο σχετικό άρθρο μας, η **ΟΚΔΕ-Σπάρτακος** του 1967-68 ήταν ένα κομμάτι της προδικτατορικής **Κίνησης Εργατική Δημοκρατία (ΚΕΔ)**. Δημιουργήθηκε δηλαδή από έναν μικρό αριθμό στελεχών και μελών της **ΚΕΔ**, που αποφάσισαν να συνεχίσουν την επαναστατική πάλη τους στην παρανομία, ενάντια στο στρατοκρατικό καθεστώς και για κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών. Επίσης, έχουμε αναφέρει ότι η προδικτατορική **ΚΕΔ** είχε δημιουργηθεί τον Οκτώβρη του 1964, από μια ομάδα μελών του **Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος Ελλάδας (ΚΔΚΕ)** - κυρίως νέα στελέχη του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, πρώην μέλη της ΕΔΑ - που διαφώνησαν όμως και με την ορπορουνιστική πολιτική της τότε Παμπλο-μαντελικής ηγεσίας του ΚΔΚΕ και της "Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς" και αποχώρησαν, μα χωρίς να προσχωρήσουν σε κανένα από τα άλλα κομμάτια του διασπασμένου παγκόσμιου τεταρτοδιεθνιστικού κινήματος. Έμειναν δηλαδή κοντά στο ιστορικό παγκόσμιο κέντρο της "Ενιαίας Γραμματείας", ασκώντας ανοιχτά την κριτική τους, με σκοπό τον επαναπροσανατολισμό της πολιτικής αυτού του παγκόσμιου επαναστατικού κέντρου, σύμφωνα με τις ιδρυτικές αρχές της 4ης Διεθνούς, ως αναγκαία προϋπόθεση για την μπολσεβίκικη επανανοποίηση - ανασυγκρότηση του παγκόσμιου

επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος, κάτω από μια νέα λενινική ηγεσία.

Βασίζονταν στην παράδοση των θεμελιωτών της 4ης ΔΙΕΘΝΟΥΣ

Να σημειωθεί ακόμα ότι η ιδρυτική ομάδα της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία (η οποία πρωτοεμφανίστηκε ως **Συνδικαλιστική Κίνηση (ΣΚΕΔ)** και εξέδιδε την μηνιατική εφημερίδα **Εργατική Δημοκρατία**, βασίζονταν πάνω απ' όλα στην επαναστατική παράδοση των ηγετών της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ (Π. Πουλιόπουλο, Γ. Ξυπόλητο, Ν. Γιαννακό, κ.α.) και εμπνέονταν από τις μαρξιστικές λενινικές αναλύσεις και θέσεις τους. Οι οποίες αποτέλεσαν τα προγραμματικά θεμέλια του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς (ΕΟΚΔΕ) στις αρχές της δεκαετίας του 1940. Απ' αυτή την λενινική κομμουνιστική παράδοση αντλήσαμε και τον τίτλο **ΟΚΔΕ-Σπάρτακος**, όταν είδαμε στον πολιτικό ορίζοντα τον κίνδυνο της ανοιχτής στρατοκρατικής δικτατορίας. Και αποφασίσαμε (ενάντια στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες που κυριαρχούσαν ως τη μέρα του πραξικοπήματος ακόμα και στα κεφάλια των ηγετών του ΚΔΚΕ) να προετοιμαστούμε για να παλέψουμε κατά της απροκάλυπτης τυραννίας των ντόπιων και των ξένων ιμπεριαλιστών, παρά τις μικρές μας δυνάμεις (μια δράκα άνθρωποι). Ως τις μέρες εκείνες, η ΟΚΔΕ και ο ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ δεν υπήρχαν παρά μονάχα ως ιστορικοί τί-

τλοι της απaráμιλλης υποδειγματικής δράσης των πρωτεργατών της Μαρξιστικής Διεθνιστικής Αριστεράς στη χώρα μας. Τίτλοι που είχαν σχεδόν ξεχαστεί ύστερα από την εξόντωση των δημιουργών τους και αναφέρονταν μόνο σε δυσεύρετα τροτσικιστικά κείμενα.

Πράγμα που σημαίνει δηλαδή ότι καμιά άλλη οργάνωση με τον τίτλο **ΟΚΔΕ-Σπάρτακος** δεν υπήρχε πριν από τις 21 Απρίλη 1967, αλλά **ούτε και στη διάρκεια της δικτατορίας**. Κάποιες άλλες ομάδες, που αναφέρονταν στο τροτσικιστικό κίνημα και ανέπτυξαν κι αυτές μια ορισμένη δράση κατά της δικτατορίας, χρησιμοποίησαν (οι πιο πολλές απ' αυτές) τελείως άσχετους με την παράδοση του κομμουνιστικού μας κινήματος τίτλους. Και το σπουδαιότερο, **ακολούθησαν πολιτικές και πρακτικές που σε τίποτε σχεδόν δεν διέφεραν από τις δημοκρατιστικές λαϊκο-μετωπικές καιροσκοπικές πολιτικές και τις αναρχοτρομοκρατικές πρακτικές των διαφόρων σταλινικών, φιλοσταλινικών, αλλά και αστικών οργανώσεων!** Οι οποίες βέβαια αγωνίζονταν για την "αποκατάσταση της δημοκρατίας", δηλαδή για την επαναφορά της συγκαλυμμένης κοινοβουλευτικής δικτατορίας του κεφαλαίου που υπήρχε πριν από το Απριλιανό πραξικόπημα!

Η διάλυση του Κ.Δ.Κ.Ε. και οι Δ.Ε.Α. του Αρχαιομαρξισμού

Αξίζει δε αναφέρουμε εδώ ότι το Κ.Δ.Κ.Ε., το ελληνικό τμήμα της λεγόμενης Ενιαίας Γραμματείας, που περίμενε βουλευτικές εκλογές το Μάη και ειρωνευόταν το τελευταίο φύλλο της Εργατικής Δημοκρατίας, το οποίο καλούσε σε αγώνα για **"ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ"**, σχεδόν διαλύθηκε εντελώς την ίδια μέρα του πραξικοπήματος. Μόνο ελάχιστα παλαιά στελέχη του διατήρησαν τον τίτλο του κόμματος και κυκλοφορούσαν αργότερα τα πολυγραφημένα φυλλάδια **"Εργατική Πάλη"**, **"4η Διεθνής"** και **"Αγωνιστής"**. Γραμμένα από τον Χ.Α. στενό συνεργάτη του Π.

Πουλιόπουλου στο κάτεργο της Ακροναυπλίας.

Οι καθαροί Παμπλικοί, μέλη της Κ.Ε. του Κ.Δ.Κ.Ε., ως το πρωί της 21.4.67 και από τους πιο ένθερμους κήρυκες της Παμπλικής βαθιάς εισοδιστικής τακτικής στην εθνικο-ρεφορμιστική σταλινική ΕΔΑ, έχοντας στο μεταξύ λησμονήσει την επαναστατική εργατική πολιτική του **Λένιν** και του **Τρότσκι**, έκριναν στα γρήγορα ότι ο αποτελεσματικότερος τρόπος να πολεμηθεί η χούντα των συνταγματάρχων ήταν οι δυναμίτες. Αυτή τη γραμμή του τυχοδιωκτικού τερρορισμού έδωσαν σε μερικούς αναρχο-αυτόνομους νεαρούς που βρίσκονταν κοντά τους. Κι όταν, μετά από λίγο, οι άπειροι αυτοί αγωνιστές πιάστηκαν από την ασφάλεια της χούντας, οι Παμπλικοί καθοδηγητές λούφαξαν ή λάκιξαν στο εξωτερικό.

Πρωταγωνιστής όμως της διάλυσης του Κ.Δ.Κ.Ε. ήταν ο γνωστός Αρχαιομαρξιστής εθνικο-ρεφορμιστής εργατοπατέρας **Γιάννης Βερούχης**, μέλος κι αυτός της Κ.Ε. του Κ.Δ.Κ.Ε. Ο οποίος (όπως έχει γράψει και ο ίδιος) ύστερα από σύσκεψη με τους Παμπλικούς Κεντρικούς Επιτρόπους, το πρωί του πραξικοπήματος, αυτοαναγορεύτηκε σε ειδικό εντολοδόχο της Κ.Ε. (που ποτέ δεν συνεδρίασε ολόκληρη) και ανέλαβε να μετατρέψει το Κ.Δ.Κ.Ε. σε αντιδικτατορικό απελευθερωτικό εθνικο-δημοκρατικό μαζικό λαϊκό κίνημα!! Έτσι, το τμήμα της 4ης Διεθνούς, μέσα σε μια μέρα, από Κομμουνιστικό Κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, που υποτίθεται πως είχαν, μετασχηματίστηκε σε Δημοκρατικές Επιτροπές Αντίστασης (Δ.Ε.Α.)!!! Και με εθνικο-δημοκρατίστικα συνθήματα, με αναρχοαυτόνομες μέθοδες, αλλά και με δυναμίτες, βάλθηκαν να αποκαταστήσουν την "δημοκρατία". Και βέβαια δεν χρειάστηκαν παρά μόνο λίγοι μήνες για να βρεθούν τα περισσότερα πρώην μέλη του Κ.Δ.Κ.Ε. στα μπουντρούμια της ασφάλειας. Εκτός από τον αρχηγό Γ. Βερούχη, που παρά την επικήρυξή του, κατάφερε να βγει στην Ιταλία! Για να συνεχίσει την αρχαιομαρξιστική διαλυτική δράση του μέχρι σήμερα. Ανίκανος ασφαλώς να δει και να αναγνωρίσει τον ολέθριο ρόλο που έχει διαδραματίσει στο εργατικό και στο επαναστατικό κίνημα. Όμως, δυστυχώς, τις πιο βαριές ευθύνες τις έχουν όλοι εκείνοι οι "ηγέτες" του ΚΔΚΕ που έδωσαν τη δυνατότητα σ' έναν τέτοιο άνθρωπο να εμφανίζεται ως ηγετικό στέλεχος του τμήματος

της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα, στη χώρα του Π. Πουλιόπουλου!

Καμιά σχέση με τις δύο ακροαριστερές ΟΚΔΕ

Μετά απ' όλα αυτά γίνεται φανερό νομίζω ότι η μικρή ομάδα της **ΟΚΔΕ-Σπάρτακος** (η συνέχεια της ΚΕΔ) είναι η μόνη ομάδα που προσπάθησε, όσο μπορούσε, να εκπροσωπήσει τις μαρξιστικές αρχές και ιδέες του τεταρτοδιεθνιστικού κινήματος, στον αγώνα για την ανατροπή της στρατοκρατικής τυραννίας, με προοπτική την Εργατική Δημοκρατία, την επαναστατική κυβέρνηση εργατών - φτωχών αγροτών. Γι' αυτό και ήταν η μόνη ομάδα που αποδοκίμασε καθαρά τις τυχοδιωκτικές αναρχοτρομοκρατικές μέθοδες, που πρόσφεραν άφθονα πολιτικά επιχειρήματα στους τρομοκράτες της χούντας, για τη συκοφάντηση του κομμουνισμού.

Κατά συνέπεια, η μόνη σχέση που μπορεί να πει κανείς πως υπάρχει ανάμεσα στην ΟΚΔΕ-Σπάρτακος του 1967-68 και τις τωρινές δυο ΟΚΔΕ (ΟΚΔΕ-Σπάρτακος και ΟΚΔΕ-Εργατική Πάλη) που εμφανίστηκαν ύστερα από την πτώση της χούντας, δεν είναι άλλη από το γεγονός ότι και οι τρεις έχουν πάρει το όνομά τους από την ιστορική **Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας** (ΟΚΔΕ) η οποία είχε δημιουργηθεί το 1935 από τους πρωτεργάτες της 4ης Διεθνούς στη χώρα μας.

Με άλλα λόγια, ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει οποιαδήποτε άλλη σχέση της σημερινής ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, με την ΟΚΔΕ-Σπάρτακος που είχε δημιουργηθεί από μέλη της προδικτατορικής ΚΕΔ, τον Απρίλη του 1967 και διαλύθηκε το Σεπτέμβρη του 1968 με την εξάρθρωσή της, όπως έχω ξαναγράψει.

Κι όσο για την **ΟΚΔΕ-Εργατική Πάλη**, αυτή είναι κομμάτι που αποσπάστηκε κάποια στιγμή από την υπάρχουσα ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, στα χρόνια της λεγόμενης μεταπολίτευσης, για την συνεπέστερη διερμήνευση και υπερασπίση των μαντελικών κεντριστικών απόψεων στη χώρα μας. Κι όπως λέγεται, επικεφαλής αυτής της διάσπασης ήταν ο Σοφρώνης Παπαδόπουλος, πρώην μέλος της Εργατικής Δημοκρατίας και της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος 1967-68, ο οποίος με τις μαοϊκές ανταρτίστικες απόψεις και δραστηριότητές του προκάλεσε την εξάρθρωσή μας από την ασφάλεια Προαστίων. Και μετά

την αποφυλάκισή του ξανασυνδέθηκε με τους μαντελικούς της "Ενιαίας Γραμματείας" (την ομάδα του πρώην Κ.Δ.Κ.Ε.) απ' όπου είχε φύγει το 1965 ακολουθώντας την Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας (ΚΕΔ).

Δυσφημίζουν την μπολσεβίκικη ΟΚΔΕ του 1935

Καταλήγοντας, πρέπει ασφαλώς να πούμε ότι οι σημερινές δυο ΟΚΔΕ, όπως καθαρά το βεβαιώνει η ακροαριστεριστική πολιτική και πρακτική τους, ούτε είχαν, ούτε και έχουν καμιά σχέση με τις ιδρυτικές αρχές, τις ιδέες και το πρόγραμμα της μαρξιστικής λενινικής ΟΚΔΕ του 1935. Την οποία εξακολουθούν δυστυχώς και οι δυο τους να την επικαλούνται, στα λόγια, δυσφημίζοντάς την φυσικά, με το χειρότερο τρόπο. Διεκδικούν και οι δυο αυτές ακροαριστερές και αναρχούμενες ομάδες, έναν τίτλο, τον τίτλο της ιστορικής μπολσεβίκικης λενινικής ΟΚΔΕ, που με κανένα τρόπο δεν τους ανήκει. Αν σ' αλήθεια εκπροσωπούσαν όσα δηλώνει ο τίτλος του 1935, σίγουρα δεν θα ήταν δυο αλλά μία ενιαία οργάνωση. Απαράλλαχτα όπως και οι σταλινικοί καιροσκοπικοί ηγέτες, που έχουν καταπροδώσει τον επαναστατικό μαρξισμό και αυτόν τον τίτλο του ιστορικού ΚΚΕ, μα εξακολουθούν να τα καπηλεύονται, το ίδιο ακριβώς κάνουν και οι ακροαριστεριστές των δυο αυτών ΟΚΔΕ στο όνομα του Τρότσκι και της 4ης Διεθνούς!

Πώς λοιπόν θα μπορούσαν να δεχτούν τις ενοποιητικές προτάσεις που τους είχαμε πριν από χρόνια απευθύνει σύμφωνα με τις ιδρυτικές αρχές και παραδόσεις της ΟΚΔΕ του 1935; Και πώς να έχουν οποιαδήποτε σχέση με την ΟΚΔΕ (ΚΕΔ) του 1967-68;

Παν. Δούμας
Ιδρυτικό μέλος
της ΚΕΔ-ΟΚΔΕ-Σπάρτακο

ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΛΛΑΧΤΟΙ ΚΑΤΕΡΓΑΡΑΙΟΙ

"Δόστε μου τη δύναμη να σας αποδείξω ότι δεν είμαστε όλοι ίδιοι".

Αυτό διαλαλούσε επίμονα, στις προεκλογικές του εμφανίσεις, ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ, ο ακραιφνής "δημοκράτης" Γ. Παπανδρέου. Ενώ ταυτόχρονα ισχυρίζονταν πως δεν χρωστούσε σε κανένα. Και το μόνο που ήθελε ήταν να υπηρετήσει τον τόπο. Και όχι τα συμφέροντα των "ισχυρών"!

Τελικά, παρ' όλο που οι περισσότεροι από τους δύσπιστους ψηφοφόρους δεν τον πίστεψαν, τα κατάφερε ωστόσο (με τη βοήθεια του καλπονοθευτικού εκλογικού νόμου, με τη δημαγωγία και λόγω της μεγάλης αποχής) να νικήσει τους φαύλους και χρεοκοπημένους της Καραμανλικής "Νέας Διακυβέρνησης". Κι έγινε έτσι πρωθυπουργός της χώρας. Και σχημάτισε την "ισχυρή" (κοινοβουλευτικά) κυβέρνηση που ζητούσε. Αδιαφορώντας βέβαια για το ότι στην πραγματικότητα είναι κυ-

βέρνηση κοινωνικής μειοψηφίας!

Μα έστω κι έτσι, πήρε λοιπόν τη δύναμη κι απέκτησε τη δυνατότητα που χρειάζονταν. Όστε να αποδείξει ότι δεν είναι όλοι (οι διαχειριστές της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας) το ίδιο φαύλοι και κατεργαράιοι.

Από τις 5 Οκτώβρη 2009, είχε πλέον την ευκαιρία και όλη την άνεση να αποδείξει (ιδίως στους δύσπιστους που δεν τον ψήφισαν) ότι αυτός και οι συνεργάτες του, αντίθετα από τους φαύλους της δεξιάς, κρατάνε το λόγο τους, σέβονται και τιμούνε τη γνώμη των πολιτών κι επομένως εφαρμόζουν με συνέπεια στην πράξη όλες τις προεκλογικές υποσχέσεις και δεσμεύσεις τους.

Πέρασαν όμως από τότε έξι περίπου μήνες. Όχι μόνο 100 αλλά 180 μέρες. Και κανένας εργαζόμενος τώρα πια δεν μπορεί στ' αλήθεια ν' αμφιβάλει ότι όλοι οι πολιτικοί υπηρέτες του κεφαλαίου, όποιο χρώμα και τίτλο κι αν χρησιμοποιούν, είναι ίδιοι κι अपαράλλαχτοι δημαγωγοί, κατε-

ργαράιοι και κοινοί ψεύτες. Κι όχι μόνο αυτό. Αλλά γίνονται διαρκώς θρασύτεροι, ολοένα και πιο αδίσταχτοι διεκπεραιωτές των αποφάσεων και των εντολών των ντόπιων και των ξένων εκμεταλλευτών της κοινωνίας!

Και θα συνεχίσουν, χωρίς άλλο, να κοροϊδεύουν και να καταδυναστεύουν τον εκμεταλλεόμενο λαό, όσο καιρό ακόμα το κίνημα της αριστεράς και της εργατικής τάξης, θα εξακολουθήσει να μένει διασπασμένο, κάτω από τους σημερινούς ανάξιους ηγέτες, των διαφόρων κομματικών και συνδικαλιστικών εργατοπατερίστικων παρατάξεων.

Και καθώς πυκνώνουν οι γραμμές των αγανακτισμένων που φωνάζουν: **"όλοι τα ίδια σκατά είναι"**. Και αποδοκιμάζουν το θέατρο των εκλογών με την αυξανόμενη αποχή απ' αυτές. Οι ηγέτες των

κομμάτων και των κομματιδίων της περιθωριοποιημένης αριστεράς, με την χρεοκοπημένη πολιτική του κοινοβουλευτικού καιροσκοπισμού τους, κάνουν ό,τι μπορούν για να καλλιεργούν την απογοήτευση και την αποθάρρυνση στις γραμμές των εργαζόμενων και του εκμεταλλεόμενου λαού.

Ως τότε όμως η εργατική τάξη, η νεολαία και η πρωτοπορία τους θα υπομένουν και θ' ανέχονται την αποκρουστική αυτή πραγματικότητα;

ΟΙ ΟΛΕΘΡΙΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ

Στη συνεδρίαση της Κ.Π.Ε. του ΣΥΝ, το Σάββατο 27.3.10 ο Αλέξης Τσίπρας, ανάμεσα σε πολλά άλλα, είπε και τα εξής:

"Η Ευρώπη πρέπει να αλλάξει. Χρειάζεται νέους θεσμούς, νέες ηγεσίες, νέες πολιτικές".

Με τον τρόπο αυτό ο πρόεδρος του ΣΥΝ περιέγραψε, ακόμα μια φορά, ένα παλαιό όνειρο όχι μόνο των ηγετών του ΣΥΝ αλλά και όλων των άλλων ηγετών της αποκαλούμενης ανανεωτικής αριστεράς, όλης της Ευρώπης.

Πρόκειται για το όνειρο εκείνο που λέει ότι η "Ευρωπαϊκή Ένωση", δηλαδή η συμμαχία των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, θα μπορούσε με κάποιο μαγικό τρόπο, να μετασχηματιστεί, ν' αλλάξει κι από ιμπεριαλιστικός ληστρικός μηχανισμός που είναι (από τη μέρα που μονταρίστηκε) να γίνει ένας δημοκρατικός μηχανισμός συνεργασίας κι εξυπηρέτησης των συμφερόντων των εργαζόμενων και των λαών της Ευρώπης! Που θα καταλήξει κάποτε στη δημοκρατική ενωμένη Ευρώπη των κοινωνικά απελευθερωμένων πολιτών της!

Υπέροχο πραγματικά σαν όνειρο, μα δεν είναι παρά μόνο ένα όνειρο

θερινής νύχτας. Το παράξενο όμως είναι που οι ανανεωτές αυτοί αριστεροί ηγέτες επιμένουν να κλείνουν τα μάτια στη σκληρή πραγματικότητα. Η οποία διαρκώς κάνει σκόνη τα απατηλά τους όνειρα. Και δείχνει καθαρά ότι η ιμπεριαλιστική Ε.Ε. βαδίζει σταθερά στην αντίθετη ακριβώς κατεύθυνση απ' αυτή που φαντάζονται οι αριστεροί μεταρρυθμιστές ηγέτες.

Αλλαγές γίνονται πραγματικά στην λεγόμενη "Ευρωπαϊκή Ένωση", δηλαδή στην ιμπεριαλιστική αυτή λυκοσυμμαχία, όπως τα γεγονότα το δείχνουν και το φωνάζουν δυνατά. Μόνο που οι αλλαγές που έχουν γίνει και γίνονται κι αυτές που συζητούνται κι ετοιμάζονται, δεν είναι αλλαγές προς την κατεύθυνση που θέλει και εύχεται ο Αλέξης Τσίπρας και οι σύντροφοί του. Είναι αλλαγές, αντίθετα, που αποφασίζονται από τα μεγάλα αφεντικά, από τα μονοπώλια, σύμφωνα με τα αντιδραστικά αντικοινωνικά συμφέροντα που εξυπηρετεί και ο ληστρικός ιμπεριαλιστικός μηχανισμός του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Μαζί με τον οποίο οι ιμπεριαλιστές ηγέτες της "Ε.Ε." συναποφάσισαν να ληστέψουν τον ελληνικό λαό. Προσφέ-

ροντας έτσι τις "καλές υπηρεσίες" τους στους Έλληνες συνεταιίρους τους και στους "σοσιαλιστές" πολιτικούς υπηρέτες τους.

Οι αντιδραστικές αυτές αλλαγές που συντελέστηκαν και συντελούνται στους κόλπους της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής συμμαχίας, φανερώνουν με τρόπο αναμφισβήτητο ότι οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί όχι μόνο δεν εκδημοκρατίζονται αλλά αντιδραστικοποιούνται ακόμα περισσότερο, καθώς βαθαίνει και οξύνεται η ολόπλευρη κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού. Μεθοδικά στραγγαλίζουν τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζόμενων και των λαών.

Η Ευρώπη πρέπει ν' αλλάξει, να. Αλλά, χωρίς αγώνα για την διάλυση της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, καμιά προοδευτική κοινωνική και πολιτική αλλαγή δεν πρόκειται να γίνει, είναι ολοφάνερο.

Τα κόμματα της αριστεράς, που πίστευαν πως θα μπορούσαν να εκδημοκρατίσουν και ν' αλλάξουν τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς σύμφωνα με τις ανάγκες και τα συμφέροντα των λαών, πρέπει τώρα να αναγνωρίσουν ότι έπαιξαν το παιχνίδι των ιμπεριαλιστών με την καλλιέργεια τελείως αβάσιμων

αυταπατών.

Την ώρα που η λυκοσυμμαχία των Βρυξελλών μαζί με τους γκάνγκστερ του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου επεξεργάζονται σχέδια παραπέρα καταλήστευσης των λαών, τα κόμματα της αριστεράς και το εργατικό κίνημα, πρέπει να εγκαταλείψουν αποφασιστικά τις όποιες αυταπάτες τους. Και να υψώσουν θαρραλέα τη σημαία της πάλης για την σοσιαλιστική Ευρώπη, για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης, ενάντια στην ιμπεριαλιστική Ευρώπη, των κεφαλαιοκρατών.

Το ερχόμενο Συνέδριο του ΣΥΝ, αν δεν αποδοκιμάσει τις ολέθριες αυταπάτες σχετικά με τον εκδημοκρατισμό της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε., δεν έχει καμιά ελπίδα να βγει από το πολιτικό αδιέξοδο που έχουν περιέλθει όλα τα κόμματα της μεταρρυθμιστικής αριστεράς.

Οι αγωνιστές του ΣΥΝ είναι πλέον καιρός να το πάρουν απόφαση ότι οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί και θεσμοί δεν αλλάζουν παρά μόνο ανατρέπονται, με την οργανωμένη ταξική δράση των εργατικών και λαϊκών μαζών.

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΜΗ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ (ΠΑΣΟΚ) ΚΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Το κείμενο που ακολουθεί είχε γραφτεί για το προηγούμενο τεύχος της εφημερίδας μας. Δεν το δημοσιεύσαμε όμως από έλλειψη χώρου, αλλά και επειδή υπήρχαν κι άλλα άρθρα με ανάλογο περιεχόμενο. Ωστόσο η άγρια επίθεση που εξαπέλυσε στο μεταξύ η πασοκική κυβέρνηση (με το πιστόλι της Κομισιόν και του ΔΝΤ) ενάντια στις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων, και το σύνολο της αντιδραστικής πολιτικής αυτής της κυβέρνησης, κοινωνικής μειοψηφίας, η οποία συμβαδίζει με τα κόμματα της δεξιάς, έχει κάνει εντελώς επίκαιρη την τωρινή δημοσίευσή του. Επιβεβαιώνοντας στο ακέραιο την ορθότητα της ανάλυσής του σχετικά με τον αστικό και ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα αυτού του κόμματος, που εμφανίζεται ως "σοσιαλιστικό" ενώ μάχεται λυθασσμένα εναντίον του σοσιαλισμού και του εργατικού κινήματος με όλα τα μέσα. Έχοντας βέβαια απεμπολίσει ακόμα κι αυτές τις ψευτοσοσιαλιστικές ιδρυτικές διακηρύξεις του με τις οποίες είχε παραπλανήσει μεγάλο μέρος εργατικών και λαϊκών μαζών της χώρας

Ένα πραγματικό αντικαπιταλιστικό κίνημα μαζών

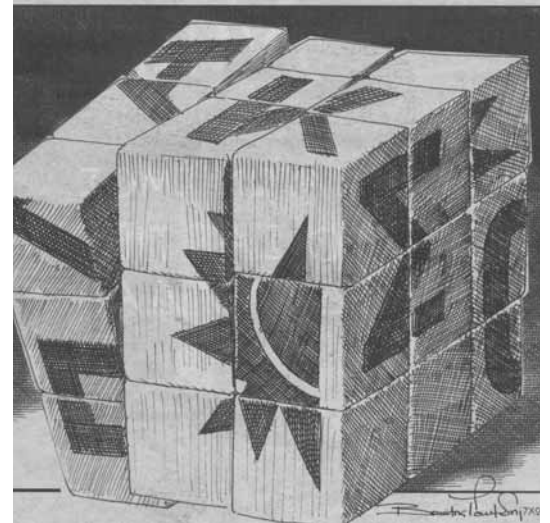
Όπως έγραφε η ιδρυτική του Διακήρυξη, το ΠΑΣΟΚ του 1974-1981, ήταν κίνημα των "μη προνομιούχων Ελλήνων". Αυτό άλλωστε διαλαλούσε αδιάκοπα και σε όλους τους τόνους ο ιδρυτής του Ανδρ. Παπανδρέου. Εξηγώντας και τονίζοντας ότι το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν και δεν σκόπευε να γίνει κόμμα "παλαιού τύπου", όπως ήταν η προδικτατορική Ένωση Κέντρου του πατέρα του. Η συνέχεια του αρχηγικού αστικού κόμματος των Φιλελευθέρων, που εκπροσωπούσε την λεγόμενη δημοκρατική παράταξη του ελληνικού καπιταλισμού. Αλλά, αντίθετα, το ΠΑΣΟΚ ήθελε και ήταν ένα "γνήσιο λαϊκό και σοσιαλιστικό κίνημα", προορισμένο να οδηγήσει τη χώρα στην "σοσιαλιστική αλλαγή". Τέτοιες ήταν οι διακηρύξεις και οι υποσχέσεις του Α. Παπανδρέου μετά την κατάρρευση της χούντας και την αγωνιώδη προσπάθεια ανασύλωσης του κοινοβουλευτικού πολιτικού συστήματος.

Πράγματι, στη βάση αυτής της φανταστικής Παπανδρεϊκής διακήρυξης, υπήρχε μια σωστή κοινωνικο-πολιτική διάγνωση. Το εργατο-λαϊκό ριζοσπαστικό ρεύμα που είχε ξεπηδήσει από την εφτάχρονη στρατοκρατική τυραννία και την

προδοσία της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ, (με προανάκρουσμά του την εξέγερση του Πολυτεχνείου, το Νοέμβριο του 1973), ήταν ένα γνήσιο κίνημα εργατολαϊκών μαζών, με αντικαπιταλιστικές σοσιαλιστικές διαθέσεις και **αριστερο-κεντριτική** κατεύθυνση. Ένα πηγαίο κοινωνικό ρεύμα (κίνημα) που δεν εκφραζόταν πολιτικά από τα υπάρχοντα τότε κόμματα και δικαιολογημένα είχε τρομάξει την άρχουσα αστική τάξη, την κυβέρνησή της και όλα τα στηρίγματά της.

Αυτό το δυναμικό μαζικό κίνημα με τις ριζοσπαστικές αντικαπιταλιστικές και σοσιαλιστικές τάσεις, που αδυνατούσε να το εκφράσει η διασπασμένη, συντηρητική, συγχυσμένη και φοβισμένη ηγεσία της σταλινικής ρεφορμιστικής αριστεράς, ανέλαβε να το τιθασει, να το ελέγξει και να το καλουπώσει, ο πρώην ηγέτης της αστικο-δημοκρατικής κεντροαριστεράς (της αριστερής κοινοβουλευτικής πτέρυγας της προδικτατορικής Ένωσης Κέντρου) και μετέπειτα αρχηγός, του αντιδικτατορικού ΠΑΚ. Ο Ανδρ. Παπανδρέου, με το υποτιθέμενο "επαναστατικό - μαρξιστικό" παρελθόν του! Ο οποίος, με την εύστοχη κίνησή του, να καλέσει σε αυτο-οργάνωση και στην ίδρυση του ΠΑΣΟΚ, μπόρεσε αρχικά να βάλει κάτω από τον πολιτικό του έλεγχο το ακέφαλο κίνημα των εργατο-λαϊκών μαζών. Και στη συνέχεια, με τη δημαγωγική "σοσιαλιστική" ρητορεία του, και με τη σημαντική βοήθεια που του προσφέρθηκε από καιροσκοπικές ομάδες και στοιχεία σταλινικής επιρροής. Μπόρεσε να χειριστεί την πολιτική αδυναμία που παρουσίασαν οι επαναστατικές μαρξίζουσες τάσεις και κατόρθωσε τελικά, ύστερα από αλλεπάλληλες σταλινικές οργανωτικές εκκαθαρίσεις, να διαμορφώσει ένα νέο κεντροαριστερό κοινοβουλευτικό μηχανισμό, κλασικού τύπου και με αρχηγικό, στην ουσία, μοναρχικό καθεστώς. Ένα κομματικό μηχανισμό που καμιά σχέση δεν είχε βέβαια, με σοσιαλιστικές αρχές και ιδέες. Ένα κόμμα που στην ουσία διέφερε από την παλιά Ένωση Κέντρου, του Γ. Παπανδρέου, μόνο στον τίτλο! Και γι' αυτό δεν άργησε να πάρει τη θέση της στο διπολικό πολιτικό σύστημα της κεφαλαιο-

κρατικής εξουσίας, όπως αυτό διαμορφώθηκε, ύστερα από την εμπειρία του πραξικοπήματος των συνταγματαρχών και την μεταπολιτευτική συνταγματική σύμπραξη του Κ. Καραμανλή και του Α. Παπανδρέου!

"Κυβέρνηση όλων των Ελλήνων" στην υπηρεσία του κεφαλαίου

Ως τις εκλογές του 1981 και ενώ στο μεταξύ συστηματικά μοντάρονταν ο μηχανισμός της νέας Ένωσης Κέντρου, κάτω από τον εναλλακτικό τίτλο "Δημοκρατική Παράταξη" - ΠΑΣΟΚ, παράλληλα με τις σταλινικού τύπου εκκαθαρίσεις - διαγραφές των διαφόρων σοσιαλιστικών και δημοκρατικών τάσεων του κινήματος, ο "χαρισματικός" αρχηγός Α. Παπανδρέου διακήρυττε: **"ΕΟΚ και ΝΑΤΟ, ίδιο Συνδικάτο"**, **"Εξω από την ΕΟΚ των μονοπωλίων"**, **"Εξω από το ΝΑΤΟ"**, **"Το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, ο Λαός στην Εξουσία"**, **"Στις 18 (του Οκτώβρη) σοσιαλισμός"**.

Μα όταν κέρδισε τις εκλογές, στις 18 Οκτώβρη 1981, και σαν αληθινός μονάρχης ο "σοσιαλιστής" ηγέτης των "μη προνομιούχων Ελλήνων", έβαλε στα γρήγορα στο χρονοντούλαπο της ιστορίας τα λαοπλάνα εκείνα αστικοδημοκρατικά συνθήματά του, ξέχασε τα περί σοσιαλισμού, ΕΟΚ και ΝΑΤΟ, κλπ, αγνόησε τελείως τη θέληση του εκμεταλλευόμενου λαού που ψήφισε ΠΑΣΟΚ και σοσιαλιστική αλλαγή, και αποφάσισε μόνος του, το ίδιο βράδυ της εκλογικής νίκης, να ανακηρυχτεί πρωθυπουργός και **κυβέρνηση όλων των Ελλήνων**. Ανακοίνωσε δηλαδή αυτό που από τις 3 Σεπτέμβρη 1974 ετοιμαζόταν να κάνει: να αναλάβει την διαχείριση της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, σε βάρος της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευόμενων. Και για λογαριασμό του παρακμασμένου καπιταλισμού, που βάδιζε σ' ένα νέο κύκλο οικονομικής κρίσης.

Η συνέχεια είναι σε όλους γνωστή. Η "σοσιαλιστική" κυβέρνηση του ηγεμόνα Ανδρ. Παπανδρέου σε καταφανή αντίθεση με τις δημαγωγικές διακηρύξεις του, εκπλήρωσε τα καπιταλι-

στικά της καθήκοντα, όσο μπορούσε καλύτερα, ακριβώς όπως θα έκανε κάθε άλλο αστικό "δημοκρατικό" κόμμα. Αποκρούοντας δυναμικά με τα ρόπαλα της αστυνομίας, και με την ανάλογη δημαγωγική ευελιξία, κάθε εργατική ή λαϊκή διαμαρτυρία. Και επιβάλλοντας την πολιτική της "συναινετικής" λιτότητας, σύμφωνα με τις αξιώσεις των ντόπιων και ξένων κεφαλαιοκρατών και τις προσταγές της ΕΟΚ και του ΝΑΤΟ! Που δεν έπαψαν βέβαια να είναι το ίδιο ιμπεριαλιστικό συνδικάτο, αλλά ο "σοσιαλιστής" μονάρχης του ΠΑΣΟΚ είχε στο μεταξύ ανακαλύψει πως δεν μας συνέφερε να αποχωρήσουμε!

Αστικό κόμμα με "σοσιαλιστικό" προσώπιο

Με άλλα λόγια, "γνήσιο λαϊκό και σοσιαλιστικό κίνημα" του πρώτου καιρού (1974-77) δίνοντας την εμπιστοσύνη του στο λαοπλάνο Ανδ. Παπανδρέου και επιτρέποντάς του τις σταλινικές εκκαθαρίσεις των διαφωνούντων τοπικών οργανώσεων και αγωνιστών, μετατράπηκε σταδιακά, μέσα σε λίγα χρόνια, σε ένα τυπικό αστικό κομματικό μηχανισμό, με σοσιαλιστική ταμπέλα, για παρηγοριά των εξαπατημένων (και προδομένων γι' άλλη μια φορά) εργατικών και λαϊκών μαζών της χώρας. Επίσημα και προκλητικά το γεγονός αυτό της μεθοδικής ανασυγκρότησης και "σοσιαλιστικής" μεταμόρφωσης της παλαιάς Ένωσης Κέντρου, ομολογήθηκε και ανακοινώθηκε ανοιχτά από τον ηγεμόνα Ανδρ. Παπανδρέου, με την ανακήρυξη του ΠΑΣΟΚ, (το βράδυ της 18 Οκτώβρη 1981) σε κυβέρνηση "όλων των Ελλήνων", σε στυλοβάτη δηλαδή, της κεφαλαιοκρατικής ιμπεριαλιστικής εξουσίας, και του διπολικού της πολιτικού συστήματος.

Το μεταλλαγμένο κίνημα των μη προνομιούχων, εκκαθαρισμένο πλέον από τα αγωνιστικά σοσιαλιστικά στοιχεία του (διάλυση της "Οριζόντιας Διασύνδεσης") έγινε ένας τυπικός κοινοβουλευτικός μηχανισμός (αρχηγικό κόμμα) με μικροαστική κυρίως σύνθεση στη βάση του και με δημαγωγικά σοσιαλίζοντα συνθήματα και δημοκρατίστικες αντιδεξιές υποσχέσεις, μπήκε στην υπηρεσία του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου, στη θέση της προδικτατορικής Ένωσης Κέντρου και του περιβόητου "ανένδοτου αγώνα" της, ενάντια στο "κράτος της δεξιάς". Έγινε ένα από τα δύο βασικά πολιτικά στη-

ρίγματα της ανασυγκροτημένης κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, με σοσιαλιστικό προσώπιο.

"Όλοι τους τα ίδια σκατά είναι..."

Η εικοσάχρονη κυβερνητική θητεία του "κεντροαριστερού" ΠΑΣΟΚ (ή αλλιώς της "Δημοκρατικής Παράταξης") σε συνθήκες εντεινόμενης επίθεσης του κεφαλαίου στις εργατο-λαϊκές κατακτήσεις, απέδειξε πόσο εξωπραγματικές ήταν οι διάφορες μαρξίζουσες αναλύσεις και θεωρίες, που εμφανίζουν ακόμη και σήμερα αυτό το αστικοδημοκρατικό κόμμα (την συνέχεια της Ένωσης Κέντρου) ως ένα "εργατικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα" που θα μπορούσε μάλιστα και να μετασχηματιστεί, κάποτε, σ' ένα γνήσιο εργατικό μαρξιστικό κόμμα, σύμφωνα με τους ευφάνταστους νεομαρξιστές!!

Τα γεγονότα ωστόσο δεν άφησαν και δεν αφήνουν κανένα περιθώριο για τέτοιες ή παρόμοιες δοξασίες. Οι εργατολαϊκές μάζες στη συντριπτική πλειοψηφία τους, έχοντας πληρώσει ακριβά τις αυταπάτες και τις ελπίδες που στήριξαν στο Παπανδρεϊκό ΠΑΣΟΚ της δήθεν "σοσιαλιστικής αλλαγής" κι ύστερα του ευρωπαϊκού "εκσυγχρονισμού" (Κ. Σημίτης). Οι εξαπατημένοι "μη προνομιούχοι", δοκιμάζοντας, ξανά και ξανά και συγκρίνοντας στην πράξη τα δύο κόμματα της κυβερνητικής εναλλαγής (Ν.Δ. - ΠΑΣΟΚ) έβγαλαν το δικό τους βασανιστικό μα αλάθητο πολιτικό πόρισμα και οργανωμένο αποφάνθηκαν: **"όλοι τους τα ίδια σκατά είναι"**.

Δίχως νάχουν καθόλου μελετήσει το μαρξισμό, με βάση τα γεγονότα και την εμπειρία, συνειδητοποιήσαν, οι προλεταριακές μάζες των μη προνομιούχων, ότι το ΠΑΣΟΚ όπως και η Ν.Δ., είναι κόμμα των εκμεταλλευτών, δεν είναι δικό τους, εκφυλισμένο έστω, εργατικό κόμμα. Κι όπως το έδειξαν πολύ καλά στις εκλογές του 2007, ύστερα στις λεγόμενες ευρωεκλογές του Ιούνη και ξανά στις εκλογές του Οκτώβρη 2009, με τα μεγάλα και αυξανόμενα ποσοστά αποχής (μια και η "αριστερά" δεν τους έδωσε καμιά προοπτική) θα είχαν από καιρό γυρίσει την πλάτη και στα δυο αυτά κόμματα, αν τα κόμματα και οι δυνάμεις της αριστεράς κατόρ-

θωναν να ενώσουν την πάλη τους σε ενιαίο ταξικό μέτωπο εναντίον της επίθεσης του κεφαλαίου.

Οι πάντες αναγνωρίζουν τώρα πια ότι η αναπτυσσόμενη δυσάρεσκα των εργατών και των άλλων εκμεταλλευόμενων, το αλάθητο ταξικό πολιτικό πόρισμα των μη προνομιούχων, οξύνει διαρκώς τη μακρόχρονη πολιτική κρίση και βαθαίνει το αδιέξοδο και στα δυο κεντρικά στηρίγματα της αστικής κοινοβουλευτικής εξουσίας. Οι αναταραχές και μετακινήσεις στη μικροαστική εκλογική τους βάση και ιδιαίτερα η ανοιχτή άρνηση συμμετοχής στις εκλογές, των πιο προλεταριακών εργατικών στρωμάτων, έχουν προκαλέσει έντονο πονοκέφαλο σε όλες τις ηγετικές κεφαλές και τις τάσεις του παρακμασμένου αστικού πολιτικού κόσμου, στο κεντροδεξιό και στο κεντροαριστερό στρατόπεδό του. Οι οποίες συγχυσμένες αυτές κορυφές στις συνθήκες της παγκόσμιας οικονομικής και κοινωνικής κρίσης κι ύστερα από τα τελευταία εκλογικά αποτελέσματα (με τα 2.500.000 αποχή) εναγώνια ψάχνουν να βρουν κάποια διέξοδο με συμμαχικά σχήματα και "προοδευτικές" μεταμορφώσεις, ώστε να εμποδίσουν την επερχόμενη κοινωνική έκρηξη.

Ούτε καν φραστική αναφορά στο σοσιαλισμό

Ιδιαίτερα, η νέα Παπανδρεϊκή ηγεσία του αποδυναμωμένου αστικού ΠΑΣΟΚ και της κυβέρνησής του (η οποία δεν εκπροσωπεί πλέον ούτε το 1/3 του εκλογικού σώματος!) αντιμετώπη με την σκληρή αυτή οικονομικο-κοινωνική πραγματικότητα, 35 χρόνια μετά την ιδρυτική Διακήρυξη του κινήματος των μη προνομιούχων, όχι μόνο δεν αναζητάει προς την κατεύθυνση του σοσιαλισμού την διέξοδο, όχι μόνο δεν τολμάει ν' απευθυνθεί στους μη προνομιούχους, σε όλους τους εκμεταλλευόμενους και να καλέσει σε αυτοοργάνωση και σε αγώνα για την ξεχασμένη σοσιαλιστική αλλαγή, αλλά αποφεύγει ακόμη και να προφέρει τη λέξη **σοσιαλισμός**. Και με το σύνολο της εξαπατητικής "ρεαλιστικής" πολιτικής της, αγωνίζεται να φορτώσει την καπιταλιστική κρίση στους εργαζόμενους και στον εκμεταλλευόμενο λαό. Επίβε-

βαιώνοντας ασφαλώς έτσι ότι είναι ένας από τους πιο πιστούς υπηρέτες της ντόπιας και της ξένης ιμπεριαλιστικής κεφαλαιοκρατίας.

Ο "ρεαλιστής" διάδοχος του "εκσυγχρονιστή" Κ. Σημίτη, από τη θέση του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης ήδη, απέδειξε ότι είναι συνεπής συνεχιστής της Παπανδρείκης διγλωσσίας της λεγόμενης "δημοκρατικής παράταξης". Στο όνομα του λαού, αλλά και της "κοινωνικής συνοχής" και της "ευνομίας", πρωτοστάτησε σε μια αγωνιώδη προσπάθεια να πείσει για την ανάγκη θωράκισης των φθαρμένων αστικών θεσμών, ανασυγκρότησης των κατασταλτικών μηχανισμών ("κράτος δικαίου") της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας και "ανανέωσης" του γερασμένου και διεφθαρμένου διπολικού πολιτικού της συστήματος. Έγινε σηματοφόρος της εξυγίανσης και της σωτηρίας του σάπιου αστικού καθεστώτος.

Άξιο τέκνο του πατέρα του και του παππού του, ο Γ. Παπανδρέου ο νεότερος, πιστεύει, βεβαίως, και "εις την λαοκρατίαν" (όπως ορκιζόταν και ο λαοκράτης παππούς του τον Δεκέμβρη του 1944!). Οπωσδήποτε, προτιμάει να εμφανίζεται και ως ηγέτης της δήθεν "Σοσιαλιστικής Διεθνούς" (κι ας την έλεγε όργανο του ιμπεριαλισμού ο πατέρας του). Όμως οι καιροί είναι δύσκολοι για την "δημοκρατία" του σαπισμένου καπιταλισμού. Κι επομένως κάθε κουβέντα περί σοσιαλισμού και σοσιαλιστικής αλλαγής είναι γι' αυτόν καθαρή αφροσύνη και ανευθυνότητα. Κι ένας σοβαρός ηγέτης, όπως ο αρχηγός της "δημοκρατικής παράταξης", (ΠΑΣΟΚ) σήμερα δεν μπορεί να έχει διαφορετική επιλογή από αυτή του πλανητάρχη Ομπάμα, την επιλογή της "πράσινης ανάπτυξης"! Μια επιλογή που δεν αφήνει πλέον καμιά αμφιβολία ότι το κόμμα του Γ. Παπανδρέου είναι ένα μεταλλαγμένο αστικό "σοσιαλδημοκρατικό" κόμμα της ιμπεριαλιστικής κεφαλαιοκρατίας. Ένα αφοσιωμένο όργανο του ελληνικού ιμπεριαλισμού που αποκλείεται, κάποτε στο άγνωστο μέλλον, να ξαναβρεί το δρόμο που βγάζει έστω και στη δήθεν "σοσιαλιστική αλλαγή" του μακα-

ρίτη του Αντρέα! Όσο κι αν η "αριστερή τάση" του ΠΑΣΟΚ και μερικοί βαθυστόχαστοι "μαρξιστές", εργάζονται εντατικά από χρόνια προς αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση, σπέρνοντας αυταπάτες για τον "σοσιαλιστικό επαναπροσανατολισμό του". Φτάνει μονάχα να σκεφτούμε ότι δεν είναι καθόλου τυχαίο που ο πρόεδρος του μεταλλαγμένου ΠΑΣΟΚ, ο κήρυκας αυτός του πράσινου καπιταλισμού, τοποθετήθηκε, αυτόν τον καιρό, και πρόεδρος της "Σοσιαλιστικής Διεθνούς", αυτής της "δημοκρατικής" οργάνωσης, με την τόσο ένδοξη δράση της στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού. Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση, όπως λέμε.

Αληθινός Παπανδρέου, καταξιωμένος σύγχρονος "δημοκράτης", απαλλαγμένος από κάθε είδους σοσιαλιστικές υποσχέσεις και δεσμεύσεις, θαυμαστής και φίλος του πλανητάρχη Κλίντον και τώρα του Ομπάμα και πρώτ' απ' όλα εθνικά σκεπτόμενος πολιτικός ηγέτης, ευθυγραμμισμένος με την ηγεσία του ΣΕΒ, ο αρχηγός του μεταλλαγμένου αστικού ΠΑΣΟΚ, ο νέος αυτός ηγεμόνας και οραματιστής της εθνικο-δημοκρατικής ανόρθωσης του σάπιου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού, επάξια απέσπασε τη συγκατάθεση του μεγαλύτερου μέρους των ντόπιων και των ξένων ξεζουμιστών της κοινωνίας. Για να αντικαταστήσει τον αποτυχημένο πρωθυπουργό της κεντροδεξιάς, τον Κ. Καραμανλή το νεότερο, που δεν κατάφερε να προωθήσει την "επανάδρυση του κράτους" και να επιβάλει όλες τις αντιδραστικές ("δημοκρατικές" όμως) μεταρρυθμίσεις, που έχει ανάγκη το παρακμασμένο σύστημα της μισθοδουλείας, για να κρατηθεί στη ζωή.

Η πάλη για τον σοσιαλισμό η μόνη διέξοδος

Με κομματιασμένες τις δυνάμεις του κινήματος της αριστεράς και με την εμμονή των ηγετών τους στη χρεοκοπημένη πολιτική και τακτική τους (κράμα ρεφορμιστικού καιροσκοπισμού και σεχταρισμού, που δεν δίνει καμιά προοπτική) η επιχείρηση επανόδου του εμπειρότερου πλέον μεταρρυθμιστικού ΠΑΣΟΚ της "πράσινης ανάπτυξης", στο τιμόνι της κεφαλαιοκρατικής κυβερνητικής εξουσίας, είχε ν' αντιμετωπίσει μια μόνο σοβαρή δυσκολία: **τη συσσωρευμένη δυσπιστία και δυσaréσκεια των εξαπατημένων εργατο-λαϊκών μαζών, των "μη προνομιούχων Ελλήνων".**

Κι όπως καθαρά το έδειξαν τα εκλογικά αποτελέσματα, με τα δύομισι εκατομμύρια της αποχής, η εκστρατεία της νέας δημαγωγικής εξαπάτησης με δυσκολία μπόρεσε να αποσπάσει ψήφο ανοχής και επιφύλαξης από το 1/3 μόνο των εκλογέων. Τα πιο εκμεταλλευόμενα προλεταριακά στρώματα δεν παγιδεύτηκαν από τις ξαναζεσταμένες δημοκρατίστικες υποσχέσεις και την "πράσινη ανάπτυξη" των ψευτοσοσιαλιστών που αποφεύγουν ακόμα και την τυπική αναφορά στον σοσιαλισμό. Για να μην αναμοχλεύουν τις ιδρυτικές "σοσιαλιστικές" διακηρύξεις τους.

Ωστόσο, ο σοσιαλισμός, η σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας, είναι η μοναδική διέξοδος από το αδιέξοδο και την σήψη του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού. Καμιά "πράσινη ανάπτυξη" δεν θα μπορέσει να βγάλει το σύστημα της μισθοδουλείας από το βάλτο της κρίσης και της θανάσιμης αγωνίας που το δέρνει. Η εργατική τάξη, οι εκμεταλλευόμενες προλεταριακές μάζες, το "κίνημα των μη προνομιούχων", μέσα από τη σκληρή εμπειρία των αγώνων τους, θα βρουν το δρόμο τους. Οι ψευτοσοσιαλιστές υπηρέτες της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, ό,τι κι αν κάνουν, δεν θα μπορέσουν να συνεχίσουν τον παραπλανητικό προδοτικό τους ρόλο. Η βαθιά κρίση που συγκλονίζει όλα τα κόμματα και τα στηρίγματα της ψεύτικης αστικής "δημοκρατίας", η ανάγκη τους να καμουφλάρονται με παραπλανητικές μεταμορφώσεις, δείχνουν ότι χάνουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους. Οι εργατικές και οι φτωχές λαϊκές μάζες αναζητάνε νέα δική τους ηγεσία επαναστατική. Η παγκόσμια εργατική πρωτοπορία, εγκαταλείποντας τα γερασμένα υποστηρίγματα του σάπιου καπιταλισμού, θα χτίσει το νέο κόμμα του επαναστατικού σοσιαλισμού, το μαρξιστικό κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης και της εργατικής δημοκρατίας. Που θα βάλει τέλος οριστικό στην ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και στην εκμετάλλευση του ανθρώπου από τον άνθρωπο. Με την σοσιαλιστική αυτοδιεύθυνση των Εργατικών Συμβουλίων. Την επαναστατική δικτατορία των προλεταριακών μαζών εναντίον των εκμεταλλευτών της κοινωνίας.

Παν. Δούμας

Κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις "ΑΡΟΜΩΝ" το βιβλίο του Βαγγέλη Σακκάτου με τον τίτλο: **”Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ. Οπαράξενος ταξιδευτής και συναρπαστικός αφηγητής”**

Ένας αγνός αγωνιστής της εργατικής τάξης έφυγε πρόωρα απ' τη ζωή

Στις 13 του Απρίλη, την Τρίτη το πρωί, στο ογκολογικό νοσοκομείο Αγίων Αναργύρων, άφησε την τελευταία του πνοή ο συνδικαλιστής **Δημήτρης Μ. Τζέρπος**. Από τον περσινό Σεπτέμβρη έδωσε την τελευταία σκληρή μάχη του. Μα δυστυχώς τούτη τη φορά ο ατρόμητος Δημήτρης νικήθηκε από τον καρκίνο. Κι έφυγε πρόωρα απ' τη ζωή, στην ηλικία των 67 χρόνων.

Κατάγονταν από το όμορφο χωριό Λάλιζα του νομού Ιωαννίνων. Εκεί είχε γεννηθεί, από γονείς γεωργοκτηνοτρόφους. Κι εκεί έζησε τα παιδικά του χρόνια, ανάμεσα στα αγέρωχα βουνά που περιβάλλουν το θαυμάσιο τόπο που είναι χτισμένο το μικρό και φτωχικό ηπειρώτικο χωριό του. Αλλά η φτώχεια και η προσδοκία για μια καλύτερη ζωή, ανάγκασε και το νεαρό Δημήτρη να εγκαταλείψει τη Λάλιζα, που τόσο αγαπούσε και ξενιτεύτηκε (μαζί με τη γυναίκα του και συγχωριανή του Χρυσάνθη) πρώτα στη Γερμανία κι ύστερα στην Αθήνα και τον Πειραιά, να βρει μεροκάματο, να γίνει προλετάριος και να παλέψει για μια ανθρωπινότερη μοίρα. Όπως έκαναν όλα σχεδόν τα ηπειρωτόπουλα, μετά τον πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο. Αφήνοντας όμως πίσω την καρδιά τους, στα φτωχικά και ρηγμαγμένα χωριουδάκια τους.

Τον πρώτο καιρό στην Αθήνα και τον Πειραιά, ο σκληραγωγημένος και περήφανος Δημήτρης Τζέρπος έκανε διάφορες εργατο-τεχνικές δουλειές, ώσπου κατάφερε να γίνει εισπράκτορας και μετά οδηγός λεωφορείων του ΚΤΕΛ, κι αργότερα της ΕΑΣ και στη συνέ-

χεια της ΕΘΕΛ.

Δεν είταν όμως από εκείνους που σκύβουν το κεφάλι και προσκυνάνε τ' αφεντικά. Είταν προλετάριος με ψυχή, θαρραλέος και διεκδικούσε τα δικαιώματά του, ενταγμένος στο αναπτυσσόμενο τότε μετεμφυλιακό εργατικό κίνημα της χώρας.

* * *

Ο σύντροφος Δημήτρης, είταν στ' αλήθεια ένας αγνός και αφοσιωμένος αγωνιστής της χιλιόπροδομένης ελληνικής εργατικής τάξης. Προλετάριος συνειδητός, με όλη τη σημασία της λέξης και με δυνατούς δεσμούς με όλη τη φτωχολογιά. Πρωτόπορος στους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, δραστήριος και ασυμφιλίωτος μαχητής του σωματείου των εργαζομένων της ΕΑΣ, δεν αδιαφορούσε καθόλου και για τους πολιτικούς αγώνες και τις κοινωνικές εξελίξεις. Γι' αυτό, με κριτική διάθεση και σκέψη, συμμετείχε στο κίνημα της Αριστεράς, πήρε ενεργά μέρος στην ίδρυση της Κλαδικής Οργάνωσης του ΠΑΣΟΚ, και της ΠΑΣΚΕ, αναδείχτηκε Γραμματέας τους και συνέβαλε αποφασιστικά στην κατάκτηση της πλειοψηφίας του Δ.Σ. του κλαδικού Σωματείου από την παράταξη της ΠΑΣΚΕ.

Δεν ενδιαφερόταν όμως για πόστα και για αξιώματα, παρά μόνο στο βαθμό που αυτά ανταποκρίνονταν στις ανάγκες του ταξικού αγώνα των εργαζομένων για καλύτερους όρους ζωής και για την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας. Είταν σταθερά τοποθετημένος στην Αριστερά του μαζικού κι-

νήματος και πάλευε για την δημοκρατική λειτουργία του. Απεχθάνονταν τους γραφειοκρατι-

κούς θεσμούς και τους βολεψάκηδες γραφειοκράτες. Πολεμούσε αδιάκοπα εναντίον του εργατοπατερίστικου συνδικαλισμού όλων των αποχρώσεων και κλικών. Κι είταν από τους πρώτους που συγκρούστηκαν με τους καιροσκόπους ψευτοσοσιαλιστές του ΠΑΣΟΚ και της ΠΑΣΚΕ. Αντιδρώντας στις αντεργατικές επιλογές της πρώτης κυβέρνησης του Ανδρέα Παπανδρέου, το καλοκαίρι του 1982, μαζί με αρκετούς άλλους τίμιους αγωνιστές του κλάδου, προχώρησαν σε ανοιχτή ρήξη με την πτέρυγα των καιροσκόπων της ΠΑΣΚΕ και σχημάτισαν νέα ανεξάρτητη εργατική παράταξη με τον χαρακτηριστικό τίτλο: "**Εργατική Ενότητα - Αλλαγή**". Τίτλος που ανταποκρίνονταν στα ιδανικά και στα οράματα του ίδιου του συντρόφου Δημήτρη και όλων των συνιδρυτών της νέας παράταξης. Η οποία όμως αντιμετώπισε τον πιο λυσσασμένο και βρόμικο πόλεμο όλων μαζί των εργατοπατερικών κλικών.

Έναν αισχρό και ηλίθιο λαοπόλεμο που αποδιοργάνωσε το σωματείο του κλάδου και το έκανε ανίκανο να ματαιώσει την απόφαση της κυβέρνησης Κ. Μητσοτάκη, το 1992, να ιδιωτικοποιήσει την ΕΑΣ. Κι όμως, παρά την ηλίθια διαλυτική πρακτική των εργατοπατέρων, ο **Δημήτρης Τζέρπος** και οι σύντροφοί του έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους στον αγώνα εναντίον της ιδιωτικοποίησης και για ενιαίο φορέα συγκοινωνιών! Έναν αγώνα που χάθηκε εξαιτίας της ανίκανης καιροσκοπικής ηγεσίας του σωματείου.

* * *

Ο συναισθηματικός και τίμιος μαχητής Δημήτρης βαθιά πικραμένος και αηδιασμένος, από την επικράτηση των καιροσκόπων και από την υποχώρηση του μαζικού κινήματος, απογοητεύτηκε και αποσύρθηκε οργισμένος από τη συνδικαλιστική και πολιτική πάλη. Έχασε την υπομονή του και τη θέληση για τη συνέχιση του ωραίου αγώνα του, επειδή δεν είταν όσο χρειάζονταν προετοιμασμένος να κατανοήσει τα σκαμπανεβάσματα του κινήματος των εργατικών μαζών. Τις παλλίριες και τις αμπώτιδες του, τις απότομες εξορμήσεις και τις υποχωρήσεις.

Έτσι, ο ανυπόμονος και θυελλώδης προλετάριος με την ηπειρώτικη αγροτική καταγωγή, καθώς πλησίαζε και στην ηλικία της συνταξιοδότησής του, έστρεψε πλέον όλο του το ενδιαφέρον και διέθεσε την ενεργητικότητά του, προς το αγαπημένο του χωριό, την όμορφη Λάλιζα. Την οποία επισκέπτονταν συχνά. Κάνοντας αγροτι-

κές δουλειές, αλλά και όνειρα για μια νέα ζωή, μακριά από τη σαπίλα και την προδοσία των κομματικών ηγεσιών και των εργατοπατερικών κλικών, που τόσο πολύ τον πίκραναν.

Δυστυχώς όμως κι αυτή τη φορά μόνο για λίγο μπόρεσε να δει να πραγματώνονται τα όνειρά του και να χαρεί τους κόπους του, μαζί με την οικογένειά του, τη Χρυσάνθη, την προλετάρισσα γυναίκα του και τα δυο αγόρια τους. Το περσινο καλοκαίρι τον σημάδεψε ο

καρκίνος και τελικά ο βασανιστικός θάνατος. Κι από την Τετάρτη 14 Απρίλη το απόγευμα αναπαύεται στα χώματα της Λάλιζας, ανάμεσα στα θάνατα ηπειρώτικα βουνά, εκεί που πρωτοείδε τον ήλιο, όπως είταν η επιθυμία η δική του αλλά και η θέληση όλης της οικογένειάς του, που αγαπάει πολύ τη Λάλιζα και την Ήπειρο. Μα και τιμάει τους αγώνες του συζύγου και πατέρα και μαζί όλης της εργατιάς τους επίπονους ταξικούς αγώνες.

Στην κηδεία του και στο πένθος συμμετείχαν δύο συνάδελφοί του και στενοί συνεργάτες του στην ίδρυση της ανεξάρτητης παράταξης "Εργατική Ενότητα - Αλλαγή".

Μαζί ήταν επίσης εκεί και ένας εκπρόσωπος της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία, με την οποία συνεργάστηκε στενά ο Δημήτρης Τζέρπος και οι σύντροφοί του συνδικαλιστές της ΕΑΣ, στελέχη της "Εργατικής Ενότητας - Αλλαγή".

Αιώνια η μνήμη σου σύντροφε, συμπατριώτη και φίλε Μήτσο. Το επαναστατικό εργατικό κίνημα δε θα ξεχάσει, αλλά θα μνημονεύει πάντα τον τίμιο αγώνα σου και την προσφορά σου. Συνεχίζοντας ανυποχώρητα ως το τέλος τον αγώνα για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς και για το ξερίζωμα του εργατοπατερισμού. Η εργατιά θα νικήσει, μην αμφιβάλλεις σύντροφε.

Από συνέντευξη του Δ. Τζέρπου, το Σεπτέμβρη του 1985

Ερώτηση: Η παράταξή σας πότε και από ποιους δημιουργήθηκε και ποιες σχέσεις έχει με τις άλλες παρατάξεις;

Απάντηση: Η παράταξή μας, η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ, ιδρύθηκε από μια ομάδα ιδρυτικά στελέχη της ΠΑΣΚΕ. Όταν διαπιστώσαμε ότι η πολιτική της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ είναι αντίθετη από τις διακηρύξεις για αλλαγή και σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, δεν δισταίσαμε να αντιταχθούμε σ' αυτή την αστική σοσιαλδημοκρατική πολιτική και να υπερασπίσουμε την πολιτική της ταξικής πάλης των εργατών για την κατάργηση του καπιταλιστικού συστήματος της εκμετάλλευσης.

Συγκεκριμένα, από τις αρχές του 1982, όταν η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να μας χρησιμοποιήσει σαν απεργοσπαστικό μηχανισμό, η πλειοψηφία της Κλαδικής Οργάνωσης αντέδρασε. Ακολούθησε οργανωμένη επίθεση, με τις πιο ανέντιμες μέθοδες, για την απομόνωση και τον αποκλεισμό των πιο μαχητικών και συνειδητοποιημένων στελεχών. Τελικά φτάσαμε στις 2 Ιούνη του '82, όταν η απεργοσπαστική ομάδα της ΠΑΣΚΕ, η κλίκα του Αστερινού και η ηγεσία της ΔΕΣΠ, συμφώνησαν, πίσω από τις πλάτες των εργαζομένων, να σταματήσουν τον απεργιακό αγώνα χωρίς να ικανοποιηθεί κανένα από τα αιτήματά μας. Τη μέρα αυτή, μέσα στη συνέλευση 4.000 μελών του σωματείου, που τη διέλυσαν για να μη μπορέσουμε να μιλήσουμε, εμείς διαχωρίσαμε ανοιχτά τη θέση μας, καταγγείλαμε την αντεργατική συμπαιγνία και στη συνέχεια αποφασίσαμε την δημιουργία

α της ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ.

Σήμερα η παράταξή μας δεν αποτελείται μόνο από πρώην μέλη της ΠΑΣΚΕ. Έχει στις γραμμές της και δυσαρεστημένους οπαδούς της ΔΕΣΠ, αλλά και αρκετούς ακομμάτιστους αγωνιστές συναδέλφους.

Οι σχέσεις μας με τα μέλη των άλλων παρατάξεων είναι συναδερφικές και φιλικές, παρ' όλο που οι ηγετικές ομάδες προσπάθησαν όλα αυτά τα χρόνια να μας κρατήσουν σε απόσταση και να μας απομονώσουν, συχνά με ακαρα-

Την μέρα της μεγάλης απεργίας ενάντια στην ι-διωτικοποίηση της ΕΑΣ, ο Δ. Τζέρπος και ένας ακόμα συνάδελφός του, με κίνδυνο της ζωής τους, είχαν πέσει κάτω από το λεωφορείο για να το ακινητοποιήσουν

κτήριστους τρόπους.

Συνεπείς με τη βασική αρχή της ενότητας των δυνάμεων της εργατικής τάξης καλούμε διαρκώς τις άλλες παρατάξεις σε συνεργασία πάνω σ' ένα πρόγραμμα ταξικής πάλης για τη λύση των προβλημάτων και για την προώθηση των γενικότερων στόχων της κοινωνικής απελευθέρωσης των εργαζομένων.

Και βέβαια, από την ηγεσία της ΠΑΣΚΕ, που έχει γίνει τυφλό εκτελεστικό

όργανο του κρατικού συνδικαλισμού, δεν περιμέναμε να κρατήσει καλύτερη στάση απέναντι στις προτάσεις μας.

Ελπίζαμε όμως ότι η ηγεσία της ΔΕΣΠ θα έδειχνε μια συνέπεια με τις αγωνιστικές ταξικές διακηρύξεις της και θα δεχόταν τις προτάσεις μας για συνεργασία αγωνιστικής κινητοποίησης του κλάδου ενάντια στην πολιτική της λιτότητας. Δυστυχώς όμως η καθοδήγηση της ΔΕΣΠ κράτησε ως τώρα εντελώς αρνητική στάση απέναντί μας, εκδηλώνοντας έτσι έναν φόβο για την ενδεχόμενη επίδραση των απόψεών μας στη βάση της. Ενώ αντίθετα, με προθυμία δέχτηκε να συνεργαστεί με την ομάδα του σαλιμπάγκου Αστερινού, που στη συνέχεια ξαναγύρισε στην κυβερνητική ΠΑΣΚΕ.

Πρέπει όμως να πω ότι από την περασμένη βδομάδα εκδήλωσαν διάθεση να συζητήσουν μαζί μας για το ενδεχόμενο συνεργασίας μας στις ερχόμενες εκλογές του σωματείου μας. Αυτό είναι καλό σημάδι, που δείχνει ότι η επιμονή μας στις ενωτικές αγωνιστικές θέσεις δεν πάει χαμένη. Και γι' αυτό θα συνεχίσουμε να επιμένουμε για μια ισότιμη αγωνιστική συνεργασία, χωρίς να παραιτούμαστε από το δικαίωμά μας να κάνουμε την κριτική μας και να λέμε ελεύθερα τη γνώμη μας σε κάθε πρόβλημα που έχουμε διαφορετική άποψη. (από συνέντευξη του Δ. Τζέρπου, το Σεπτέμβρη του 1985, στην εφημερίδα "Σοσιαλιστικός Αγώνας, που έβγαζε τότε η Κίνηση της "Εργατικής Δημοκρατίας")

Κυβέρνηση και Thyssen Krupp τεμαχίζουν και εκποιούν το Ναυπηγείο Σκαραμαγκά

Αποσπάσματα από τις τελευταίες προκηρύξεις του Ν.Κ.Α.

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΣ 23/03/2010 - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ Νο 38

Δυστυχώς δεν χρειάστηκαν παρά μόνο λίγοι μήνες για να αποδειχθεί ότι οι προεκλογικές και μετεκλογικές υποσχέσεις και οι διαβεβαιώσεις που μας έδινε η σημερινή κυβέρνηση για ενιαίο Ναυπηγείο με όλες τις δραστηριότητες με όλες τις θέσεις εργασίας και την αποκατάσταση των εργαζομένων στην μονάδα Τροχαίου Υλικού, αποδείχθηκε πόσο παραπλανητικές ήταν.

Το πλαίσιο συμφωνίας που υπογράφηκε δεν αφήνει καμιά αμφιβολία ότι η κυβέρνηση αποδέχτηκε τις αξιώσεις των Γερμανών της ThyssenKrupp που από παλιά ήταν γνωστές (όπως καθαρά είχαν φανερί με την δημιουργία της ΕΤΥΕ). Δηλαδή αποδέχτηκε τον διαχωρισμό του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά σε Αμυντική και Πολιτική δραστηριότητα και εκποίηση με δημοπρασία σε εύλογο χρόνο, όπως πολύ χαρακτηριστικά λέγεται. Ουσιαστικά δέχτηκαν την διάλυση και το ξεπούλημα του Ναυπηγείου.

Είναι φανερό λοιπόν ότι με βάση αυτή την συμφωνία ότι ΚΑΜΙΑ ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ...

...Έχει τώρα γίνει πεντακάθαρο ότι η μοναδική λύση που μπορεί να εξασφαλίσει δουλειά και σε περισσότερους από όσους σήμερα εργάζονται στο Ναυπηγείο και να οδηγήσει στην ανασυγκρότησή του, είναι Η ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΜΕ ΕΚΛΕΓΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΛΗΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ. Και για να γίνει αυτό που λέμε πιο καθαρό, η πρότασή μας δεν έχει καμιά σχέση με τις προτάσεις περί "κρατικοποίησης" που γνωρίζουμε από αυτά που έγιναν στο πρόσφατο παρελθόν στο Ναυπηγείο μας και που οδηγούν. Γι' αυτό ακριβώς και προτείνουμε εθνικοποίηση κάτω από το δικό μας τον εργατικό δημοκρατικό έλεγχο.

Επομένως η Γενική συνέλευσή μας πρέπει να αποδοκιμάσει την ως τώρα πολιτική και τακτική που ακολούθησε η Διοίκηση του Σωματείου μας και να την καταψηφίσει. Οι διαδρομικές διαβουλεύσεις στα υπουργεία, οι καθησυχασμοί, οι υποσχέσεις και τα νομικίστικα τερτίπια αποδείχτηκε ότι δεν μπορούν να προστατέψουν τα συμφέροντα των εργαζομένων και το μόνο αποτέλεσμα που μπορούσαν να καταφέρουν είναι αυτή η απαράδεκτη συμφωνία...

... Για να αντιμετωπίσουμε τις άσχημες εξελίξεις που δρομολογήθηκαν για το Ναυπηγείο και να ακυρώσουμε την εφαρμογή της απαράδεκτης συμφωνίας πλαίσιο που συνομολόγησαν πίσω από τις πλάτες μας, πρέπει η Γενική μας Συνέλευση να βάλει τέλος σε αυτή την καταστροφική πρακτική που ακολουθήθηκε από ολόκληρη την Διοίκηση του Σωματείου μας και να αποφασίσει ένα σχέδιο αγωνιστικής δράσης.

Άμεσα τώρα πρέπει να προχωρήσουμε στην οργάνωση μαχητικών επανалаμβανόμενων κινητοποιήσεων στους δρόμους της Αθήνας με όλους τους εργαζόμενους του Ναυπηγείου για να κάνουμε γνωστή την αντίθεσή μας στην απαράδεκτη αυτή συμφωνία και την απαίτησή μας για την πληρωμή των 161 εργαζομένων του Τροχαίου Υλικού από τους ίδιους οικονομικούς πόρους που πληρώνονται οι υπόλοιποι εργαζόμενοι του Ναυπηγείου και την τακτοποίηση της ασφαλιστικής τους κάλυψης.

Παράλληλα να καλέσουμε ολόκληρο τον κλάδο του Μετάλλου και όλες τις παρατάξεις σε αγωνιστική αλληλεγγύη μαζί μας.

Να απαιτήσουμε από την Διοίκηση της ΓΣΕΕ του ΕΚΠ και ΠΟΕΜ να κάνουν πράξη τις δεσμεύσεις τους που ανέλαβαν κατά την κοινή συνέντευξη τύπου (Ιανουάριο του 2010) για ενιαίο Ναυπηγείο, διασφάλιση όλων των θέσεων εργασίας και αποκατάσταση των 161 του Τροχαίου Υλικού.

Να δώσουμε σε όλους να καταλάβουν ότι δεν δεχόμαστε την εκποίηση και τη διάλυση του Ναυπηγείου και θα το υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο. Το Ναυπηγείο δεν ανήκει στα αφεντικά της ThyssenKrupp αλλά στους εργαζομένους του. Γι' αυτό και δεν πρέπει να αφήσουμε να αγγίξουν και να "εκποιήσουν" ούτε βίδα.

Για να κάνουμε πράξη ένα τέτοιο σχέδιο δράσης η Συνέλευσή μας πρέπει να εκλέξει μια ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ που μαζί με την Διοίκηση του Σωματείου μας θα αναλάβουν την οργάνωση αυτών των μαχητικών κινητοποιήσεων...

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΣ 30/03/2010 - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ Νο 39

Συναδέρφισσες, συνάδερφοι,

Όπως το είπαμε καθαρά και στη Γενική Συνέλευσή μας, στις 24/3/2010 το πλαίσιο συμφωνίας για το Ναυπηγείο που παρουσίασε η κυβέρνηση, δεν έχει κανένα "σκοτεινό σημείο." Είναι μία συμφωνία κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της ThyssenKrupp, της Abu Dhabi Mar, της Μέρκελ και του Δ.Ν.Τ. Και μιλάει για όλα πολύ καθαρά. Είναι αναμφίβολα μια συμφωνία που τεμαχίζει, εκποιεί, και συρρικνώνει το Ναυπηγείο μας, όπως ακριβώς το επιδίωκαν από καιρό τα μεγάλα αφεντικά της ThyssenKrupp. Και γι' αυτό η συμφωνία αυτή όχι μόνο δεν "διασφαλίζει" καθόλου τις θέσεις εργασίας, αλλά εξασφαλίζει στους "νέους" εργοδότες μας το δικαίωμα να κάνουν όσες απολύσεις θέλουν σύμφωνα με την αντεργατική νομοθεσία της ιμπεριαλιστικής "Ενωσης".

Δεν χρειάζεται να είμαστε δικηγόροι για να διαβάσουμε και να καταλάβουμε ποια συμφέροντα και ποιους σκοπούς εξυπηρετεί αυτή η απαράδεκτη αντεργατική συμφωνία. Η οποία βέβαια συμβαδίζει με όλα τα άλλα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα που πήρε και όσα ακόμα ετοιμάζεται να πάρει η κυβέρνηση με την απειλή του "μηχανισμού" που έφτιαξαν αυτές τις μέρες οι συντάριοι της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης με το Δ.Ν.Τ.

Μα κι' αν τυχόν υπήρχε κάποια ανάγκη να συμβουλευτεί κανείς έναν "καλό ή μεγάλο δικηγόρο", αυτό θα μπορούσε να γίνει εύκολα μέσα σε ελάχιστες μέρες. Επομένως, μόνο "όποιοι δεν θέλουν να ζυμώσουν όλη μέρα κοσκινίζουν". Μόνο όποιοι δεν θέλουν να δουν την αλήθεια κλείνουν τα μάτια για να μην την δούνε. Και δυστυχώς αυτό ακριβώς κάνουν οι συνάδερφοι που διοικούν το Σωματείο μας. Αντί να αναγνωρίσουν την ολοφάνερη αποτυχία της πολιτικής των παρασκηναικών διαβουλεύσεων και παραπλανητικών υποσχέσεων που ακολούθησαν. Αντί να απορρίψουν αμέσως την απαράδεκτη συμφωνία, που προβλέπει την εκποίηση μεγάλου μέρους του Ναυπηγείου μας. Αντί να σημάδουν άμεσα συναγερμό και να προτείνουν πρόγραμμα μαχητικών κινητοποιήσεων για να μην περάσει η αντεργατική αυτή συμφωνία. Οι συνάδερφοι της Διοίκησης του Σωματείου παριστάνουν τον κουτό και προβάλλουν αστείες δικαιολογίες για να συνεχίσουν την ίδια χρεοκοπημένη πολιτική τους πίσω πάντα από τις πλάτες μας. Δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια για αυταπάτες, αναβολές, και παραπλανητικές διαβουλεύσεις. Η συμφωνία εκποίησης και στρατιωτικοποίησης του Ναυπηγείου μας, σύμφωνα με τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστικών εταιρειών, μας επιβάλει να κινητοποιηθούμε άμεσα, τώρα, χωρίς καμιά καθυστέρηση, για την ακύρωσή της. Για να μην πάει καθόλου στη Βουλή για ψήφιση.

Σε όποια παράταξη κι' αν ανήκουμε, όποιο κόμμα κι' αν ψηφίζουμε, όλοι μαζί, ενωμένοι σαν ένας άνθρωπος, πρέπει να υψώσουμε τις εργατικές γροθιές μας και να βροντοφωνάξουμε ΟΧΙ στην αντεργατική συμφωνία ξεπουλήματος του Ναυπηγείου. Και ταυτόχρονα να εναντιωθούμε και στην ληστρική πολιτική της πείνας και της ανεργίας, που εφαρμόζει η κυβέρνηση.

Κάθε τμήμα και συνεργείο του Ναυπηγείου πρέπει τώρα να αντιδράσει ενωτικά και δυναμικά. Με δημοκρατικές Έκτακτες Συσκέψεις να απαιτήσουμε, όλοι μαζί, να συμφωνήσουν όλες οι παρατάξεις σε ένα σχέδιο αγωνιστικής κινητοποίησης για ένα ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΝΑΥΠΗΓΕΙΟ ΜΕ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ.

Κυβέρνηση και Thyssen Krupp Τεμαχίζουν και εκποιοούν το Ναυπηγείο Σκαραμαγκά

Με μια συμφωνία που υπογράφηκε τον Μάρτη 2010, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αποδέχτηκε πλήρως τα δρομολογημένα σχέδια της γερμανικής ιδιοκτήτριας του ναυπηγείου Σκαραμαγκά Thyssen Group και από κοινού αποφάσισαν τον **πολυτεμαχισμό του ναυπηγείου**, χωρίζοντάς το σε “πολεμική” και “πολιτική” δραστηριότητα. Την “πολεμική” (κατασκευή υποβρυχίων και πολεμικών πλοίων) θα την κρατήσει η Thyssen, μέσω της αραβικής εταιρείας (συνδεδεμένης με τα συμφέροντά της) Αμπού Ντάμπι Μαρ. Την “πολιτική” (επισκευές, κατασκευή εμπορικών πλοίων κλπ) θα την εκποιήσουν με δημοπρασίες. Η κυβέρνηση, εκτός ότι παραλαμβάνει και τα 4 υποβρύχια που γέρνουν, εξοφλώντας τη απλήρωτη διαφορά των 500 εκατομμυρίων ευρώ περίπου από τα 4 δισ που είχε ήδη πληρώσει, επιπλέον, ως επιβράβευση των διαλυτικών και αντεργατικών δραστηριοτήτων της Thyssen, δίνει “προίκα” μια νέα παραγγελία 2 υποβρυχίων, αξίας 2 δισ. ευρώ περίπου!

Όσο για τους 161 εργαζόμενους του τροχαίου υλικού, τους οποίους με την γνωστή απάτη της ΕΤΥΕ, η Thyssen, τους πέταξε στην εργασιακή ανασφάλεια και τους κρατά απλήρωτους ένα χρόνο τώρα, ούτε κουβέντα. Κυβέρνηση και γερμανοί εργοδότες κάνουν την “πάππια” αγνοώντας εντελώς όχι μόνο την κατάφωρη παραβίαση των εργατικών δικαιωμάτων αλλά και την απόφαση του δικαστηρίου.

Η νέα αυτή κατάπτυστη συμφωνία οδηγεί το ναυπηγείο Σκαραμαγκά σε πλήρη διάλυση και, ότι μένει, το μετατρέπει σε εξάρτημα της γερμανικής πολεμικής βιομηχανίας, που το μέλλον του θα καθορίζεται αυστηρά από την ύπαρξη παραγγελιών πολεμικού εξοπλισμού.

Μέσω της “εκποίησης” και των “δημοπρασιών” μετατρέπει, με μαθηματική ακρίβεια, το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων του σε υποψήφιους άνεργους και οδηγεί σε πολλαπλή “κατασκευή” νέων ΕΤΥΕ, με εργάτες που δεν θα απολύονται αλλά δεν θα πληρώνονται. Όπως ακριβώς γίνεται με τους 161 του τροχαίου υλικού!

Και ενώ οι εργαζόμενοι του ναυπηγείου βρίσκονται στη δίνη αυτής της καταστροφικής καταιγίδας αντεργατικών μεθοδεύ-

σεων και συμφωνιών, η διοίκηση του σωματείου τους, Η ΤΡΙΑΙΝΑ, καταρρίπτει όλα τα ρεκόρ απάθειας. Με το προεδρείο και την πλειοψηφία της ΠΑΣΚΕ να υπακούουν πειθήνια στις ντιρεκτίβες και τις αντεργατικές αποφάσεις των υπουργών και του κομματικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ. Και με τις άλλες παρατάξεις που συμμετέχουν σε αυτή να περιορίζονται προκλητικά στη θέση του παρατηρητή. Όλοι τους έκλειναν και κλείνουν τα αυτιά στις επανειλημμένες προτάσεις που τους γίνονται για την άμεση και δυναμική αγωνιστική απάντηση στις μεθοδεύσεις που προηγούνταν και στις καταστροφικές συνέπειες της συμφωνίας.

Στην τελευταία Γ. Συνέλευση, μάλιστα,

σε μια επίδειξη εργατοπατερικής αναληθσίας, το προεδρείο της διοίκησης του σωματείου, δεν παρουσίασε καμιά πρόταση δράσης και δεν επέτρεψε να μπουν σε ψηφοφορία οι μόνες συγκεκριμένες προτάσεις που έγιναν από το ΝΚΑ. Βουλιαγμένο στις διαβουλεύσεις με τα υπουργικά κονκλάβια, περιορίστηκε να πει μόνο ότι αναμένει δικηγορικές γνωματεύσεις για τα “σκοτεινά σημεία” της συμφωνίας! Οι οποίες βέβαια ακόμα να έρθουν.

Ο λόγος πια ανήκει στους ίδιους τους εργαζόμενους. Πρέπει να απαιτήσουν και να επιβάλλουν στην διοίκηση του σωματείου να εγκαταλείψει την καταστροφική απάθεια και να ανταποκριθεί άμεσα στις ευθύνες οργάνωσης και ανάπτυξης του αγώνα για την ΑΚΥΡΩΣΗ της συμφωνίας κυβέρνησης-Thyssen. Για την αναγνώριση της εργασιακής σχέσης των 161 και να πληρώνονται όπως και οι άλλοι εργαζόμενοι. Για την άμεση καταβολή των απλήρωτων μισθών από την Thyssen. Για την άμεση ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ του με τον αναγκαίο πλήρη Εργατικό Έλεγχο σε ολόκληρη την λειτουργία του.

Η μοναδική ελπίδα διάσωσης του ναυπηγείου είναι η ανάπτυξη οργανωμένης συντονισμένης ενιαίας δράσης των ίδιων των εργαζομένων του και του υπόλοιπο εργατικού κινήματος.

Χ.Σ.

